

Modtaget via elektronisk post. Der tages forbehold for evt. fejl

Europaudvalget (2. samling)
(Alm. del - bilag 332)
retlige og indre anliggender ministerråd
(Offentligt)

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Bilag	Journalnummer	Kontor	
1	400.C.2-0	EU-sekr.	14. februar 2002

Med henblik på mødet i Folketingets Europaudvalg den 22. februar 2002 – dagsordenspunkt rådsmøde (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 – vedlægges Justitsministeriets og Integrationsministeriets notat om de punkter, der forventes optaget på dagsordenen for rådsmødet.

<DOCUMENT_START>Oversigt over aktuelle notater vedrørende sager, der forventes behandlet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002

Side:

3-9	Dagsordenspunkt 1	Kommissionens forslag til Rådets forordning* om fastlæggelse af en generel ramme for Fællesskabets aktiviteter med henblik på at fremme gennemførelsen af et europæisk civilretligt område.
10-12	Dagsordenspunkt 2	Rådets afgørelse om videreførelse af forhandlingerne vedrørende en international konvention om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område inden for rammerne af Haagerkonferencen.*
13-14	Dagsordenspunkt 3	Bekæmpelse af organiseret kriminalitet (åben debat).
15-17	Dagsordenspunkt 4	Rådets afgørelse om foranstaltninger overfor det nye syntetiske narkotika PMMA.
18-20	Dagsordenspunkt 5	Det Europæiske Politiakademi – midlertidig placering af sekretariatet.
21-23	Dagsordenspunkt 6	Protokol om ændring af Europol-konventionen.
24-27	Dagsordenspunkt 7	Samarbejdsaftaler mellem Europol og Tjekkiet og Schweiz.
28-31	Dagsordenspunkt 8	Rådets afgørelse om tilpasning af vederlag og tillæg for Europolis ansatte.
32-34	Dagsordenspunkt 9	Tillægsbudget for Europol i 2002.
35-44	Dagsordenspunkt 10	Rådets retsakt om ændring af Rådets retsakt af 12. marts 1999 om fastsættelse af regler for Europolis videre-givelse af personoplysninger til tredjelande og eksterne organisationer.
41-43	Dagsordenspunkt 11	Præsentation af kommissionens grøn bog om strafferetlig beskyttelse af Fællesskabets

finansielle interesser og etableringen af en europæisk anklagemyndighed.

44-59	Dagsordenspunkt 12	Rådets afgørelse om oprettelse af Eurojust.
60-74	Dagsordenspunkt 13	Rammeafgørelse om gennemførelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af aktiver eller bevismidler.
75-78	Dagsordenspunkt 14	Rapport om gennemførelsen af Rådets rammeafgørelse af 29. maj 2000 om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen.
79-81	Dagsordenspunkt 15	Oversigt over den bedste praksis i forbindelse med Schengen-reglernes anvendelse.
82-86	Dagsordenspunkt 16	Rådets afgørelse om Irlands anmodning om at deltage i visse dele af Schengen-reglerne.
87-89	Dagsordenspunkt 17	Forbindelserne med USA.
90-91	Dagsordenspunkt 18	Møde på ministerniveau med kandidatlandene.
92-96	Dagsordenspunkt 19	Forslag til en overordnet handlingsplan til bekæmpelse af ulovlig indvandring og menneskehandel i Den Europæiske Union.
97-98	Dagsordenspunkt 20	Udkast til rådskonklusioner samt bilag vedrørende fremskaffelse af EU-rejselegitimation (passersedler) til personer, der skal udsendes.
99-101	Dagsordenspunkt 21	Rådets forordning om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af Eurodac til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen.*
	Dagsordenspunkt 22	Udveksling med tredjelande af håndbog over ægte dokumenter.
	<i>Aktuelt notat følger</i>	
102-103	Dagsordenspunkt 23	Kollektiv evaluering: Udkast til revideret landerapport om Ungarn.
	Dagsordenspunkt 24	Forslag til Rådets forordning ændring af forordning (EF) nr. 1683/95 om ensartet udformning af visa (KOM (2001) 577 endelig).
	<i>Aktuelt notat følger</i>	
	Dagsordenspunkt 25	Forslag til Rådets forordning om ensartet udformning af ark til påføring af visum udstedt til personer, hvis rejsedokumenter ikke anerkendes af den udstedende medlemsstat (KOM (2001) 157 endelig).
	<i>Aktuelt notat følger</i>	

Vedrørende: Kommissionens forslag til Rådets forordning om fastlæggelse af en generel ramme for Fællesskabets aktiviteter med henblik på at fremme gennemførelsen af et europæisk civilretligt område* .

Revideret notat. Ændringer er markeret med kursiv.

- **Baggrund.**

Den 28. oktober 1996 vedtog Rådet en fælles aktion vedrørende et udvekslings- og tilskyndelses-program for aktørerne inden for retsvæsenet, kaldet Grotius-programmet, som gjaldt for perioden 1996-2000.

Formålet med Grotius-programmet var at fremme det retlige samarbejde mellem medlemsstaterne og at styrke kendskabet til de andre medlemsstaters juridiske og retlige systemer. Programmet gav mulighed for at få støtte til uddannelse, udvekslings- og praktikprogrammer, tilrettelæggelse af møder, undersøgelser og forskning samt informationsudveksling. Støtteberettigede var nationale ikke-statslige organisationer. Grotius-programmet for årene 1996-2000 dækkede både civilretligt og strafferetligt samarbejde.

En ekstern evalueringsrapport, som blev udarbejdet for Kommissionen, forelå i marts 2000 og dækkede årene 1996-1998. Rapporten fastslog, at programmet havde været en succes, at der ikke fandtes nogen alternative mekanismer, og at efterspørgslen efter støtte havde oversteget udbuddet betydeligt. De vigtigste anbefalinger for fremtiden var en større fokusering på foranstaltninger, der førte til operationelt nyttige resultater i relation til de politiske prioriteter i Tammerrforskonklusionerne, samt en understregning af behovet for foranstaltninger, der kunne forbedre formidlingen af resultaterne fra afsluttede projekter.

Den 12. februar 2001 vedtog Rådet en forordning om en et-årig forlængelse af Grotius-programmet for så vidt angår det civilretlige område (Grotius-civilret)*. Formålet med forlængelsen var at gøre det muligt for Kommissionen at forberede et nyt samlet og omfattende forslag til erstatning for det tidligere program.

Kommissionen fremsatte på den baggrund den 15. maj 2001 et forslag til Rådets forordning om fastlæggelse af en generel ramme for Fællesskabets aktiviteter med henblik på at fremme gennemførelsen af et europæisk civilretligt område (KOM (2001) 221 endelig).

Forslagets overordnede målsætninger er stort set de samme som Grotius-programmets målsætninger. Derimod er kredsen af støtteberettigede ændret fra alene at omfatte nationale ikke-statslige organisationer til også at omfatte Kommissionen, europæiske ikke-statslige organisationer og offentlige institutioner.

Det anslåede referencebeløb er i finansieringsoversigten angivet til 3 millioner EUR pr. år. Budgettet for de civilretlige aspekter af Grotiusprogrammet og for det et-årige Grotius-civil-program var på ca. 650.000 EUR pr. år. Der er således tale om en væsentlig budgetforhøjelse. Budgetforhøjelsen må bl.a. ses i lyset af, at det såkaldte Schuman-program vedrørende forbedring af juristers indsigt i fælles sskabsretten udløber ved udgangen af 2001 og ikke vil blive forlænget. Schuman-programmet har hidtil haft et årligt budget på 1 million EUR.

Efter artikel 1 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdam-Traktaten, deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til afsnit IV i EF-Traktaten (forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender). Da retsgrundlaget for Kommissionens forslag er EF-Traktatens artikel 61, litra c, jf. artikel 65, deltager Danmark ikke i en kommende vedtagelse af forordningen, der således ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Det forventes, at forslaget til forordning vil blive forelagt med henblik på vedtagelse på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 eller et derefter kommende rådsmøde.

- **Indhold.**

Af forslagets artikel 1 fremgår det, at forordningens overordnede målsætning er at fastsætte en generel *fællesskabs*ramme for aktiviteter med henblik på at lette *iværksættelsen af det civilretlige samarbejde*, og at forordningen gælder for perioden 1. januar 2002 til 31. december 2006. Det fastsættes i artikel 1, stk. 2, at forordningen ikke finder anvendelse på Danmark.

I artikel 2 opregnes de specifikke målsætninger for forordningen. Målsætningerne er; 1) at fremme det civilretlige samarbejde mellem medlemsstaterne, 2) at fremme kendskabet til de andre medlemsstaters retssystemer og *procesregler* på det civilretlige område, 3) at sikre en korrekt gennemførelse og anvendelse af Fællesskabets instrumenter på området for civilretligt samarbejde, og 4) at forbedre informationen til offentligheden om adgangen til domstolene, retligt samarbejde og medlemsstaternes retssystemer på det civilretlige område.

Artikel 3 bestemmer, hvilke aktiviteter der kan støttes under forordningens aktivitetsramme. For det første skal aktiviteterne opfylde mindst én af målsætningerne i artikel 2. For det andet skal aktiviteterne bestå i; 1) specifikke foranstaltninger truffet af Kommissionen, eller 2) foranstaltninger, hvormed der ydes finansiel støtte til specifikke projekter af interesse for Fællesskabet, eller 3) foranstaltninger, hvormed der ydes finansiel støtte til ikke-statslige organisationers aktiviteter.

Artikel 4 giver mulighed for at tredjelande - herunder ansøgerlandene i Central- og Østeuropa - kan deltage i aktivitetsrammen i henhold til de betingelser, der er fastsat eller fastsættes i aftaler med de pågældende lande.

Artikel 5 (tidligere artikel 6) fastsætter nærmere betingelser for at opnå finansiel støtte til specifikke projekter, jf. artikel 3, nr. 2. Projekterne skal bestå i en eller flere af følgende elementer: uddannelse, udveksling og praktikophold, undersøgelser og forskning, møder og seminarer eller formidling af oplysninger. Projekterne kan indgives af institutioner, offentlige eller private organisationer, herunder erhvervssammenslutninger, forskningsinstitutter og institutioner, der er ansvarlige for juridisk eller retslig uddannelse for aktører inden for retsvæsenet. Endelig skal projekterne omfatte mindst *tre* lande, der deltager i aktivitetsrammen. Artiklen giver i øvrigt mulighed for, at projekterne også har deltagere fra andre lande, herunder fra Danmark.

Artikel 6 (tidligere artikel 5) fastsætter nærmere betingelser for, at ikke-statslige organisationer kan opnå støtte til aktiviteter, som er nævnt i deres årlige aktivitetsprogrammer, jf. artikel 3, nr. 3. For det første skal der være tale om ikke-kommercielle organisationer, som er oprettet i overensstemmelse med lovgivningen i en af medlemsstaterne. For det andet skal organisationerne udøve aktiviteter med en europæisk dimension og inddrage normalt mindst *halvdelen* af medlemsstaterne, og for det tredje skal organisationerne *som et af sigterne med deres aktiviteter have* en eller flere af de målsætninger, som er fastsat i artikel 2.

Artikel 7 bestemmer, at støtte under forordningens aktivitetsramme udelukker enhver finansiering fra andre fællesskabsprogrammer. Det fastslås endvidere i artikel 7, stk. 2, at der skal ske en *ligelig* fordeling af den samlede årlige bevilling mellem henholdsvis foranstaltningerne i artikel 3, nr. 1 (specifikke foranstaltninger truffet af Kommissionen), henholdsvis foranstaltningerne i artikel 3, nr. 2 og 3 (specifikke projekter og organisationers aktiviteter). Artikel 7, stk. 3, bestemmer, at den finansielle støtte *principielt* højst kan dække 60% af udgifterne til specifikke projekter, jf. artikel 3, nr. 2, og af udgifterne til ikke-statslige organisationers aktiviteter, jf. artikel 3, nr. 3, *men dog i exceptionelle tilfælde kan dække 80%*. Derimod indeholder forslaget ingen begrænsning i forhold til støtte af foranstaltninger truffet af Kommissionen.

Ifølge artikel 8 skal Kommissionen hvert år offentliggøre et arbejdsprogram, der beskriver de prioriterede målsætninger og typer af aktiviteter for det følgende år, *de foranstaltninger, som Kommissionen agter at iværksætte, jf. artikel 3, nr. 1, og udvælgelses- og tildelingskriterier for specifikke projekter og ikke-statslige organisationers aktiviteter, jf. artikel 3, nr. 2 og 3*. Det følger endvidere af artiklen, at Kommissionen ved evalueringen og udvælgelsen skal lægge særlig vægt på forslagets bidrag til målsætningerne i artikel 2, forslagets problemløsende karakter, forudsatte foranstaltninger til formidling af resultater, komplementariteten med andre aktiviteter og foranstaltningens omfang, specielt i relation til stordriftsfordele og omkostningseffektivitet. Kommissionen bistås ved udarbejdelsen af det årlige arbejdsprogram af et forvaltningsudvalg, jf. artikel 13, og ved beslutninger om *specifikke projekter og ikke-statslige organisationers aktiviteter*, jf. artikel 3, nr. 2 og 3, af et rådgivende udvalg, jf. artikel 12. Begge udvalg består af repræsentanter for medlemsstaterne.

Artikel 9 fastslår, at afgørelser om dels støtte til specifikke projekter, dels støtte til europæiske ikke-statslige organisationers *aktiviteter*, jf. artikel 3, skal efterfølges af støtteaftaler mellem Kommissionen og modtagerne.

Artikel 10 vedrører Kommissionens kontrol af de foranstaltninger, der finansieres under aktivitetsrammen. Det fastslås, at kontrollen navnlig foretages på grundlag af rapporter efter procedurer, der fastlægges efter aftale med støttemodtageren. Det fastslås endvidere, at modtageren skal fremlægge en rapport for hver foranstaltning senest tre måneder efter gennemførelsen.

Artikel 11 forpligter Kommissionen til årligt at offentliggøre oplysninger om støttemodtagere og finansierede aktiviteter under aktivitetsrammen. Kommissionen skal hvert år tilstille det rådgivende udvalg oplysninger om de aktiviteter, som er gennemført af Kommissionen.

Ifølge artikel 12 skal Kommissionen for så vidt angår beslutninger om specifikke projekter og organisationers aktiviteter bistås af et rådgivende udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne med Kommissionens repræsentant som formand. Dette indebærer, at Kommissionens repræsentant skal forelægge udvalget et udkast til de foranstaltninger, som skal træffes, hvorpå udvalget afgiver en udtalelse herom, som Kommissionen skal tage størst muligt hensyn til.

Ifølge artikel 13 (tidligere artikel 12 a) skal Kommissionen endvidere for så vidt angår det årlige arbejdsprogram *inkl. de heri beskrevne* specifikke foranstaltninger, *som agtes iværksat* af Kommissionen, bistås af et forvaltningsudvalg, der ligeledes består af repræsentanter for medlemsstaterne med Kommissionens repræsentant som formand. Dette indebærer bl.a., at Kommissionens repræsentant skal forelægge udvalget et udkast til *arbejdsprogram* med henblik på en udtalelse herom, at Kommissionen skal give Rådet meddelelse ved vedtagelse af *et arbejdsprogram*, som ikke er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, og at Rådet har mulighed for at træffe anden afgørelse.

Artikel 14 (tidligere artikel 13) omhandler sanktioner over for støttemodtagere. Det fastslås i stk. 1, at sanktioner skal reguleres i støtteaftalerne i overensstemmelse med forordningen. Stk. 2 bestemmer, at Kommissionen kan afslutte en støtteaftale, hvis der forekommer uregelmæssigheder, eller hvis forpligtelser, som følger af aftalen, ikke opfyldes. Kommissionen kan suspendere støtteudbetalingen og anmode støtte modtageren om at forklare sig eller bringe forholdene i orden inden en rimelig frist. Hvis støttemodtagerens svar ikke er tilfredsstillende, eller hvis forholdene ikke er bragt i orden, kan Kommissionen herefter afslutte støtteaftalen og kræve allerede udbetalt støtte tilbagebetalt med tillæg af renter. Det bestemmes endvidere i stk. 3, at hvis en del af forpligtelserne i en støtteaftale ikke opfyldes, så kan Kommissionen reducere støtteudbetalingen og kræve delvis tilbagebetaling af allerede udbetalt støtte med tillæg af renter.

Ifølge **artikel 15 (tidligere artikel 14)** skal Kommissionen aflægge to rapporter om aktivitetsrammen, dels en rapport om gennemførelsen af aktivitetsrammen, som skal foreligge senest den 30. juni 2004, dels en evalueringsrapport, som af hensyn til en eventuel fornyelse af rammen skal foreligge senest den 31. december 2005.

Forordningen skal i henhold til **artikel 16 (tidligere artikel 15)** træde i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i EF-Tidende.

- **Europaparlamentet**

Europaparlamentet afgav den 23. oktober 2001 en høringsudtalelse vedrørende *Kommissionens oprindelige forslag* til forordning. Parlamentet godkendte *forslaget* med en række ændringsforslag.

Under forhandlingerne i Udvalget for Civilretlige Spørgsmål (generelle aspekter) og Coreper blev der imidlertid opnået enighed om ændring af komitologibestemmelserne i forhold til Kommissionens oprindelige forslag. På denne baggrund er forslaget på ny forelagt Europaparlamentet med henblik på endnu en høringsudtalelse, som forventes afgivet ultimo februar 2002.

- **Høring.**

Kommissionens oprindelige forslag har været sendt til høring hos berørte myndigheder og organisationer mv.

Justitsministeriet har modtaget høringssvar fra præsidenterne for Østre Landsret, Vestre Landsret, Københavns byret samt retterne i Århus, Odense, Aalborg og Roskilde, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen og Advokatrådet.

Præsidenterne for Østre Landsret, Vestre Landsret, Københavns byret samt retterne i Århus, Odense, Aalborg og Roskilde, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen og Advokatrådet har svaret, at de ikke har bemærkninger til forslaget.

Domstolsstyrelsen har henholdt sig til styrelsens udtalelse af 13. november 2000 vedrørende et tidligere forslag til Rådets forordning om midlertidig forlængelse af finansieringsprogrammet Grotius-civilret.

Domstolsstyrelsen har i denne udtalelse anført, at Danmark ved en mellemstatslig aftale bør knyttes til finansieringsprogrammet Grotius-civilret. Domstolsstyrelsen karakteriserer programmet som særdeles værdifuldt og anfører i den forbindelse bl.a., at det er helt nødvendigt, at det retlige samarbejde mellem medlemsstaterne fremmes.

Domstolsstyrelsen anfører endvidere, at styrelsen har til hensigt at blive medlem af et europæisk netværk for uddannelse af dommere og anklagere (European Judicial Training Network), og at det vil være uheldigt for Domstolsstyrelsen, hvis der ikke er mulighed for at få finansieret styrelsens aktiviteter i netværket med midler fra Grotius-civilret programmet.

- **Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde**

På baggrund af et rammenotat har sagen den 11. september 2001 været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

- **Subsidiaritetsprincippet**

Forslaget skønnes ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser**

Som anført under punkt 1 er forslaget til forordning omfattet af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Danmark deltager således ikke i vedtagelsen af forordningen, der ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Forslaget vil derfor hverken have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

- **Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg**

Et grundnotat er den 26. juni 2001 sendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

De modtagne høringssvar og en udarbejdet høringsoversigt vedrørende forslaget er den 30. august 2001 sendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Aktuelt notat blev forelagt for Folketingets partier den 29. november 2001.

Vedrørende: Rådets afgørelse om videreførelse af forhandlingerne om en international konvention om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område inden for rammerne af Haagerkonferencen.*

Nyt notat.

- **Baggrund**

Den 22. december 2000 vedtog Rådet forordning nr. 44/2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EF-domsforordningen eller Bruxelles I-forordningen). Forordningen træder i kraft 1. marts 2002.

Da retsgrundlaget for Bruxelles I-forordningen er EF-traktatens artikel 65, jf. artikel 61, litra c, deltog Danmark ikke i vedtagelsen af forordningen, der således ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark, jf. protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til som bilag til Amsterdam-traktaten (forbeholdet vedr. retlige og indre anliggender). Danmark har dog ytret ønske om at blive tilknyttet forordningen på mellemstatsligt grundlag.

Haagerkonferencen om international privatret, som Danmark er medlem af, har gennem en årrække arbejdet på en global konvention om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.

Med vedtagelsen af Bruxelles I-forordningen fik Fællesskabet såkaldt "ekstern kompetence" på de retsområder, som dækkes af forordningen. Dette indebærer bl.a., at Fællesskabet (Kommissionen) fik kompetence til sammen med medlemsstaterne at forhandle om indgåelsen af ovennævnte haagerkonvention, der hidtil er blevet forhandlet af medlemsstaterne alene. Rådet og Kommissionen afgav således i forbindelse med vedtagelsen af Bruxelles I-forordningen en fælles deklaration om forhandlingsmetoden vedrørende konventionen. Deklarationen henviser bl.a. til, at der skal vedtages et forhandlingsmandat til Kommissionen forud for de afsluttende forhandlinger under Haagerkonferencen.

I juni 2001 blev den første del af de afsluttende forhandlinger under Haagerkonferencen afholdt. Til brug herfor vedtog Rådet den 28. maj 2001 et forhandlingsmandat til Kommissionen, der autoriserede åbningen af forhandlingerne i overensstemmelse med Rådets og Kommissionens fælles erklæring vedtaget den 22. december 2000 og fastsatte forhandlingsdirektiver til Kommissionen.

Da Fællesskabets kompetence er baseret på en forordning, som Danmark ikke deltager i, deltog Danmark ikke i vedtagelsen af forhandlingsmandatet til Kommissionen. Danmark forhandler således på egne vegne i Haag, idet forhandlingerne dog foregår i tæt koordination med de øvrige EU-lande og Kommissionen.

Den 22. og 23. april 2002 afholdes møde i Specialkommission I under Haagerkonferencen med henblik på at træffe beslutning om forløbet og grundlaget for de fortsatte forhandlinger.

På den baggrund har Kommissionen udarbejdet et forslag til Rådets afgørelse, hvori Rådet anmodes om at vedtage nye forhandlingsdirektiver til Kommissionen til brug for mødet den 22. og 23. april 2002.

Da Fællesskabets kompetence som nævnt er baseret på en forordning, som Danmark ikke deltager i, deltager Danmark heller ikke i vedtagelsen af det fornyede forhandlingsmandat til Kommissionen.

Forhandlingsmandatet forventes vedtaget på Rådsmødet den 28. februar- 1. marts 2002 eller på et senere rådsmøde.

- **Indhold**

Forhandlingsdirektiverne til Kommissionen tager alene sigte Specialkommissionens drøftelser i Haag i april 2002.

Forhandlingsdirektiverne bestemmer, at Fællesskabet skal foreslå at fortsætte forhandlingerne med det sigte at udarbejde en rammekonvention, der indeholder både en bred, ambitiøs løsning på linie med de hidtil førte forhandlinger og en mindre omfattende løsning. Skeptiske stater vil herefter have mulighed for kun at tiltræde den mindre omfattende løsning.

Hvis der ikke kan findes tilstrækkelig støtte hos tredjelande for den kompromisløsning, som Fællesskabet foreslår, vil Fællesskabet eventuelt kunne tilslutte sig en løsning baseret på en konvention, der er begrænset til værnetingsaftaler, dog under visse nærmere fastsatte betingelser.

- **Europaparlamentet**

Forslaget er behandlet i henhold til proceduren i EF-traktatens artikel 300. Europaparlamentet høres derfor ikke over forslaget.

- **Høring**

Forslaget har ikke været sendt i høring.

- **Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde**

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

- **Subsidiaritetsprincippet**

Forslaget til Rådsbeslutning ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser**

Som anført under punkt 1, er forslaget til Rådets afgørelse omfattet af det danske forbehold vedr. retlige og indre anliggender.

Danmark deltager således ikke i en kommende vedtagelse af afgørelsen, der ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Danmark forhandler derfor fortsat på egne vegne i Haag.

- **Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg**

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Vedrørende: Bekæmpelse af organiseret kriminalitet (åben debat).

Nyt notat.

1. Baggrund

Det spanske formandskab har lagt op til, at der i forbindelse med rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civil beskyttelse) den 28. februar 2002 afholdes en åben debat med henblik på at drøfte bekæmpelsen af organiseret kriminalitet.

1. Indhold

Det forventes, at man under den åbne debat vil drøfte det politimæssige og strafferetlige samarbejde mellem EU-landene som led i efterforskningen og retsforfølgningen af organiseret kriminalitet.

Det forventes endvidere, at man under den åbne debat vil drøfte behovet for iværksættelse af nye initiativer såvel i EU-regi som på nationalt plan.

Endelig forventes det, at man under debatten vil berøre de igangværende forhandlinger i FN-regi om udarbejdelsen af en korruptionskonvention samt gennemførelsen af FN-konventionen om grænseoverskridende organiseret kriminalitet, som blev undertegnet i december måned 2000.

1. Europa-parlamentet

Sagen vil ikke blive forelagt for Europa-parlamentet.

1. Specialudvalget vedrørende politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har været drøftet i Specialudvalget vedrørende politimæssigt og retligt samarbejde på et møde den 11. februar 2002.

1. Høring

Der har ikke været foretaget høring i sagen.

1. Subsidiaritetsprincippet

Subsidiaritetsprincippet har ikke betydning for sagen.

1. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Sagen ses ikke have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

1. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Vedrørende: Rådets afgørelse om foranstaltninger overfor det nye syntetiske narkotika PMMA.

Nyt notat.

1. Baggrund

Ifølge den fælles aktion af 16. juni 1997 vedrørende udveksling af oplysninger, risikovurdering og kontrol med nye former for syntetisk narkotika foretager Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrugs (EONN's) videnskabelige komité efter anmodning fra en medlemsstat eller Kommissionen en risikovurdering af nye syntetiske stoffer. Den videnskabelige komité udarbejder på baggrund af risikovurderingen en rapport med komitéens konklusioner.

EONN's Videnskabelige komité har på baggrund af en konkret anmodning fra foretaget en sådan risikovurdering af stoffet PMMA. Rapporten med komitéens vurdering forelå den 29. oktober 2001.

Ifølge rapporten er PMMA altid blevet indtaget sammen med stoffet PMA, som allerede er underlagt kontrolforanstaltninger i en række lande, herunder Danmark, og undertiden i forbindelse med ecstasy-tabletter.

Endvidere fremgår det af rapporten, at PMMA sammen med PMA er sat i forbindelse med tre dødsfald (alle i Danmark). Dyreforsøg tyder på, at forskellen mellem den PMMA-dosis, der medfører adfærdsmæssige forandringer, og den dødelige dosis er lille, og der er derfor stor risiko for akut forgiftning. PMMA og PMA er næsten lige giftige for mus. I forbindelse med de nævnte dødsfald lå koncentrationen af PMMA i blodet inden for samme m ålestok som de koncentrationer af PMA og MDMA (ecstasy), der er blevet målt i forbindelse med andre konkrete dødsfald. PMMA's beskedne MDMA-lignende virkninger kan opfattes sådan, at pillen er svag eller ikke virker, hvilket kan føre til indtagelse af flere piller og deraf følgende overdosis.

På denne baggrund og i lyset af handlen med PMMA/PMA, samt det forhold, at produktionen af PMA og/eller PMMA fortsætter, har Kommissionen fundet det nødvendigt at udarbejde et forslag til rådsafgørelse om, at PMMA underlægges de nødvendige kontrolforanstaltninger og strafferetlige foranstaltninger.

1. Indhold

Efter forslaget forpligtes medlemsstaterne til at træffe de efter national ret nødvendige foranstaltninger for at undergive PMMA de samme kontrolforanstaltninger og strafferetlige foranstaltninger som de stoffer, der er opført på liste I og II i FN-konventionen af 1971 om psykotrope stoffer.

De nødvendige foranstaltninger efter national ret skal efter forslaget være truffet senest tre måneder efter den dato, fra hvilken afgørelsen træder i kraft.

Ifølge afgørelsens artikel 3 træder den i kraft dagen efter offentliggørelsen.

1. Europa-Parlamentet

Sagen vil ikke blive forelagt for Europa-Parlamentet.

1. Høring

Forslaget har ikke været sendt i høring.

1. Specialudvalget vedrørende politimæssigt og strafferetligt samarbejde

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget vedrørende politimæssigt og strafferetligt samarbejde den 11. februar 2002.

1. Subsidiaritetsprincippet

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

1. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

PMMA er ikke i dag underlagt kontrolforanstaltninger i Danmark.

Rådsafgørelsen om at underkaste PMMA kontrolforanstaltninger efter dansk ret, vil således forudsætte en ændring af bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993 om euforiserende stoffer med senere ændringer således, at stoffet PMMA medtages på bekendtgørelsens liste A over stoffer, der ikke må forefindes i Danmark.

Rådsafgørelsen indebærer ikke i øvrigt administrative, lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

1. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg

Forslaget har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Forslag til fælles aktion vedrørende udveksling af oplysninger, risikovurdering og kontrol med nye former for syntetisk narkotika blev forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 26.-27. maj 1997.

Vedrørende: Det Europæiske Politiakademi - midlertidig placering af sekretariatet.

Nyt notat.

- **Baggrund.**

På Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. – 16. oktober 1999 blev der opnået enighed om, at der skal oprettes et europæisk politiakademi til efteruddannelse af personale ved de retshåndhævende myndigheder, idet politiakademiet i første omgang etableres som et netværk af nationale politiskoler.

Det Europæiske Politiakademi (Cepol) blev herefter oprettet ved Rådets afgørelse af 22. december 2000.

For så vidt angår finansieringen af Cepols aktiviteter følger det af artikel 5 i Rådets afgørelse af 22. december 2000, at Rådet fastlægger Cepols budget, som forvaltes af sekretariatet på grundlag af en finansforordning. Sekretariatet bistår endvidere Cepols bestyrelse ved gennemførelsen af det årlige arbejdsprogram.

Et udkast til finansforordning og et forslag til budget for Cepol i 2002 blev henholdsvis vedtaget og godkendt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6. – 7. december 2001. Ved samme lejlighed blev arbejdsprogrammet for Cepol i 2002 forelagt Rådet til orientering.

Sekretariatets etablering og dermed gennemførelsen af arbejdsprogrammet i 2002 i overensstemmelse med budgettet og finansforordningen afventer imidlertid, at der træffes beslutning om Cepols hjemsted. En række lande (Storbritannien, Frankrig, Tyskland, Spanien, Italien og Nederlandene) er kandidater, og på Det Europæiske Råds møde i Göteborg i juni 2001 og i Laeken i december 2001 har stats- og regeringscheferne behandlet spørgsmålet om blandt andet placeringen af Cepol uden at kunne nå til enighed herom.

På den baggrund er der indledt overvejelser om en midlertidig løsning, der vil gøre det muligt for Cepol at gennemføre sine aktiviteter på grundlag af det fastlagte budget og arbejdsprogram. Dette forudsætter imidlertid, at Cepol får mulighed for at indgå kontrakter (juridisk personlighed).

Det spanske formandskab forventes på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 at orientere Rådet om den midlertidige løsning, der er opnået enighed om i Cepols bestyrelse. Rådet forventes i den forbindelse at tage formandskabets orientering til efterretning.

- **Indhold.**

Den midlertidige løsning indebærer, at sekretariatet midlertidigt placeres midlertidigt i tilknytning til en politiskole i et af medlemslandene. Det pågældende medlemsland stiller en bankkonto til rådighed for sekretariatet, ligesom indgåelse af kontrakter m.v., herunder betaling af diverse udgifter i forbindelse med bl.a. rejser og afholdelse af møder, vil skulle foretages af det pågældende land.

Fra værtslandets side vil man således blive retligt forpligtet over for eventuelle aftalepartnere og dermed ansvarlig for så vidt angår eventuelle erstatningskrav. Med henblik på at sikre, at værtslandet i givet fald ikke kommer til at afholde udgifter til eventuelle erstatningskrav, lægges der op til, at værtslandet gives et vist manøvrerum med hensyn til underskrift af kontrakter m.v., ligesom det foreslås, at repræsentanter for medlemslandenes regeringer forsamlet i Rådet afgiver en erklæring om, at det midlertidige værtsland holdes skadesløs for alle udgifter i forbindelse med indgåelse af kontakter m.v. på vegne af Cepol.

Det følger af Rådets afgørelse af 22. december 2000, at Cepols budget blandt andet dækker udgifterne til udarbejdelse, gennemførelse og evaluering af arbejdsprogrammet, aflønning af eksterne undervisere, sekretariatets almindelige drift og omkostninger i forbindelse med andre initiativer, som bestyrelsen har vedtaget, eller den administrerende direktør har truffet bestemmelse om i henhold til finansforordningen. Værtslandets udgifter vil således blive refunderet over Cepols budget.

Endvidere fremgår det af rådsafgørelsen, at den eller de medlemsstater, der betaler vederlaget til sekretariatets medlemmer, får refunderet udgifterne i forhold til den pågældende medlemsstats samlede bidrag til Cepol.

Sekretariatet forventes at komme til at bestå af ca. 5 personer. Værtslandet vil skulle stille kontorfaciliteter m.v. til rådighed for de pågældende. Udgifterne hertil afholdes over Cepols budget.

På opfordring fra en række medlemslande har Danmark givet tilsagn om at ville overveje at påtage sig det midlertidige værtskab for sekretariatet, idet der vil skulle indgås nærmere aftale om de praktiske og økonomiske spørgsmål i forbindelse hermed. Det er tanken, at sekretariatet placeres midlertidigt i tilknytning til Rigspolitichefen.

Det bemærkes i den forbindelse særligt, at Danmark under alle omstændigheder – og uden økonomisk refusion – under det danske formandskab i 2. halvår af 2002 vil skulle påtage sig at løse visse sekretariatsopgaver for Cepols bestyrelse, hvis der ikke inden da er opnået enighed om en permanent eller midlertidig placering af sekretariatet.

Sekretariatet forventes at kunne påbegynde sit arbejde i det midlertidige værtsland den 1. maj 2002.

- **Europa-Parlamentet.**

Spørgsmålet om en midlertidig placering af sekretariatet for Cepol har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet til udtalelse.

- **Høring.**

Der er ikke foretaget høring for så vidt angår spørgsmålet om en midlertidig placering af sekretariatet for Cepol. Sagen har imidlertid løbende været drøftet med Rigspolitichefen.

- **Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 11. februar 2002.

- **Subsidiaritetsprincippet.**

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for spørgsmålet om en midlertidig placering af sekretariatet for Cepol.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Sagen har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

Det bemærkes, at udgifter til sekretariatets drift m.v. afholdes/refunderes over Cepols budget, og at særlige udgifter i forbindelse med en midlertidig placering af sekretariatet i Danmark vil blive afholdt af Rigspolitichefen inden for de bevillingsmæssige rammer.

- **Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.**

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Rådets afgørelse om oprettelse af Det Europæiske Politiakademi blev forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 30. november – 1. december 2000 forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering. Et aktuelt notat om sagen blev oversendt til udvalgene den 16. november 2000.

Vedrørende: Protokol om ændring af Europol-konventionen.

Nyt notat.

- **Baggrund.**

Den 26. juli 1995 blev konventionen af 26. juli 1995 om oprettelse af en europæisk politienhed (Europol-konventionen) vedtaget af Rådet og undertegnet af medlemslandene.

Konventionen, der er gennemført i dansk ret ved lov nr. 415 af 10. juni 1997, trådte i kraft den 1. oktober 1998, og Europol påbegyndte herefter sit virke den 1. juli 1999.

Efter artikel 30, stk. 2, i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU) skal Rådet – inden 5 år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden – fremme samarbejdet blandt andet via Europol inden for en række forskellige områder.

Handlingsplanen for, hvorledes Amsterdam-traktatens bestemmelser om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed bedst kan gennemføres, som blev godkendt på Det Europæiske Råds møde i Wien den 11. – 12. december 1998, opregner en række konkrete initiativer, der enten bør iværksættes eller overvejes nærmere med henblik på gennemførelse af artikel 30, stk. 2 i TEU.

Handlingsplanens pkt. 43 fastslår således, at der inden 2 år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden skal udarbejdes et passende juridisk instrument, der udvider Europolis beføjelser til at omfatte de aktiviteter, der er omhandlet i TEU artikel 30, stk. 2.

I konklusionerne fra Det Europæiske Rådsmøde i Tammerfors den 15. – 16. oktober 1999 er det endvidere fremhævet (pkt. 45), at Europol spiller en central rolle i samarbejdet mellem medlemsstaternes myndigheder om efterforskning af grænseoverskridende kriminalitet ved at understøtte forebyggelse, analyse og efterforskning af kriminalitet på EU-plan. Det Europæiske Råd opfordrede således Rådet til at give Europol den nødvendige støtte og de nødvendige ressourcer.

Rådet har på den baggrund vedtaget en henstilling af 28. september 2000 vedrørende anmodninger fra Europol om at indlede efterforskning i specifikke tilfælde samt en henstilling af 30. november 2000 vedrørende Europolis støttefunktion i forhold til fælles efterforskningshold, der oprettes af medlemsstaterne.

Spørgsmålet om en revision af Europol-konventionen i lyset af bl.a. TEU artikel 30, stk. 2, blev drøftet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 27. – 28. september 2001, hvor der blev opnået enighed om at iværksætte

forhandlinger på ekspertniveau på baggrund af en liste over en række emner, som kan overvejes i forbindelse med en eventuel revision af Europol-konventionen.

På den baggrund har det tidligere belgiske formandskab og det spanske formandskab fremsat forslag til en protokol om ændring af Europol-konventionen.

Forslaget forventes præsenteret på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002, hvor der samtidig lægges op til en nærmere drøftelse af den videre procedure i forbindelse med en revision af Europol-konventionen.

- **Indhold.**

Forslaget indebærer en forenkling af ændringsprocedurerne i forhold til Europol-konventionen (artikel 43), således at fremtidige ændringer af konventionen kan ske ved råds-afgørelser.

Forslaget indebærer endvidere, at Europol får mulighed for at deltage i fælles efterforskningshold i en støttefunktion og inden for rammerne af Europol's beføjelser på grundlag af Europol-konventionens øvrige bestemmelser.

Endelig vil forslaget give Europol mulighed for at anmode medlemsstaterne om at indlede strafferetlig efterforskning i specifikke tilfælde. Medlemsstaterne vil dog ikke være forpligtede til at følge en sådan anmodning.

- **Europa-Parlamentet.**

Forslaget til rådsafgørelse er forelagt for Europa-Parlamentet, der imidlertid endnu ikke har afgivet udtalelse.

- **Høring.**

Forslaget til rådsafgørelse tillige med et grundnotat herom vil i løbet af kort tid blive sendt i høring.

- **Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har senest været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 11. februar 2002.

- **Subsidiaritetsprincippet.**

Forslaget til rådsafgørelse ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Forslaget skønnes ikke at have statsfinansielle konsekvenser.

Justitsministeriet har endnu ikke afsluttet overvejelserne om, hvorvidt forslaget kan give anledning til ændring af lov om gennemførelse af Europol-konventionen.

- **Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.**

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg. Forslaget tillige med et grundnotat herom vil i løbet af kort tid blive oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Listen over emner, som bør overvejes i forbindelse med en eventuel revision af Europol-konventionen, blev forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 27. – 28. september 2001 forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering. Aktuelle notater blev oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg den 14. september 2001.

Vedrørende: Samarbejdsaftaler mellem Europol og Tjekkiet og Schweiz.

Nyt notat.

- **Baggrund.**

Det følger af Europol-konventionens artikel 42, stk. 2, 1. pkt., at Europol, i det omfang det er nødvendigt for at kunne gennemføre de opgaver, der er pålagt Europol i henhold til konventionens artikel 3, kan oprette og opretholde forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Rådet vedtog den 3. november 1998 en afgørelse, der fastsætter nærmere regler for Europol's forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Det fremgår af artikel 2, stk. 2, i rådsafgørelsen, at Rådet med enstemmighed beslutter, hvilke tredjelande og eksterne organisationer der skal indledes forhandlinger med.

Det fremgår endvidere af artikel 2, stk. 3, at Europol's direktør efter at have konsulteret Styrelsesrådet og efter Rådets godkendelse kan indlede forhandlinger om aftaler med tredjelande og eksterne organisationer. Sådanne aftaler kan først indgås, efter at Rådet med enstemmighed har godkendt disse.

Rådet har desuden ved to rådsafgørelser af henholdsvis 3. november 1998 og 12. marts 1999 fastsat nærmere regler for Europol's videregivelse af personlige oplysninger til tredjelande og eksterne organisationer samt for Europol's modtagelse af information fra tredjeparter.

Ved Rådets afgørelse af 27. marts 2000 blev Europol's direktør bemyndiget til at indlede forhandlinger om samarbejde mellem Europol og en række tredjelande og internationale organisationer.

Rådets afgørelse angiver de nærmere betingelser for denne bemyndigelse, herunder at eventuelle bestemmelser i aftalerne om udveksling af oplysninger skal være i overensstemmelse med reglerne i Europol-konventionen og gennemførelsesbestemmelserne i tilknytning hertil.

For så vidt angår udvekslingen af personoplysninger er det i rådsafgørelsen fastsat, at forhandling med tredjelande og eksterne organisationer herom først kan påbegyndes, når Rådet med enstemmighed på grundlag af en rapport fra Europol og efter høring af Styrelsesrådet og Den Fælles Kontrolinstans, har konstateret, at der ikke er hindringer for at påbegynde sådanne forhandlinger.

Det følger af Rådets afgørelse af 12. marts 1999 om regler for videregivelse af personlige oplysninger fra Europol til tredjelande og eksterne organisationer, at Rådet ved vurderingen af, om Europol bør indlede forhandlinger om videregivelse af personlige oplysninger i forhold til et tredjeland eller en ekstern organisation, skal tage lovgivningen og den administrative praksis vedrørende databeskyttelse i det pågældende tredjeland eller den på gældende eksterne organisation i betragtning.

I en rådserklæring, der blev opnået enighed om i forbindelse med vedtagelsen af Rådets afgørelse af 27. marts 2000 om indledning af forhandlinger mellem Europol og tredjelande samt eksterne organisationer, opfordres Europol til at udarbejde og forelægge rapporter for Rådet om lovgivningen og den administrative praksis vedrørende databeskyttelse i de tredjelande og eksterne organisationer, der er nævnt i rådsafgørelsen. <>

Der er indtil videre indgået samarbejdsaftaler, herunder om udveksling af personoplysninger, mellem Europol og Interpol, Norge, Island, Ungarn, Estland, Polen og Slovenien.

På baggrund af rapporterne om databeskyttelsesniveauet i Tjekkiet og Schweiz, som var tiltrådt af Europol's Styrelsesråd og Den Fælles Kontrolinstans, bemyndigede Rådet den 28. – 29. maj 2001 Europol til at indlede forhandlinger med Tjekkiet og Schweiz.

Udkastene til samarbejdsaftaler forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 med henblik på Rådets godkendelse.

- **Indhold.**

Aftaleudkastene svarer til de aftaler Europol tidligere har indgået med en række tredjelande.

Det fremgår bl.a. af aftaleudkastene, at der vil kunne udveksles forbindelsesofficerer mellem Europol og Tjekkiet og Schweiz.

Aftaleudkastene indeholder endvidere bestemmelser om videregivelse af personoplysninger fra Europol til Tjekkiet og Schweiz, ligesom aftaleudkastene behandler spørgsmålet om sikkerhedsforanstaltninger vedrørende brugen af disse data.

Reglerne i aftaleudkastene om videregivelse af personoplysninger bygger på reglerne i Europol-konventionen samt Rådets ovennævnte afgørelser af henholdsvis 3. november 1998 og 12. marts 1999.

Det følger i øvrigt af Europol-konventionen, at hvis Europol har modtaget oplysninger fra et medlemsland, må Europol kun videregive oplysningerne til Tjekkiet og Schweiz, hvis det pågældende medlemsland giver samtykke hertil.

Aftaleudkastene indeholder tillige bestemmelser om Europol's modtagelse af oplysninger fra Tjekkiet og Schweiz. Bestemmelserne bygger på Rådets afgørelse af 3. november 1998 om fastsættelse af regler for Europol's modtagelse af oplysninger fra tredjepart.

Endelig indeholder aftaleudkastene bestemmelser om sletning af oplysninger m.v., ligesom aftaleudkastene indeholder bestemmelser om opsigelse og ikrafttræden.

Aftaleudkastene har været forelagt for Den Fælles Kontrolinstans, der er nedsat i henhold til Europol-konventionen, og hvor Datatilsynet er repræsenteret.

- **Europa-Parlamentet.**

Udkastene til samarbejdsaftaler har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet til udtalelse.

- **Høring.**

Der er ikke foretaget høring i anledning af aftaleudkastene.

- **Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde på et møde den 11. februar 2002.

- **Subsidiaritetsprincippet.**

Udkastene til samarbejdsaftaler ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Udkastene til samarbejdsaftaler har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

- **Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.**

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg eller Europaudvalg.

Rådets afgørelse om indledning af forhandlinger om videregivelse af personoplysninger fra Europol til Tjekkiet og Schweiz blev forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28.- 29. maj 2001 forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering. Et aktuelt notat om sagen blev oversendt til udvalgene den 15. maj 2001.

Vedrørende: Rådets afgørelse om tilpasning af vederlag og tillæg for Europolis ansatte.

Nyt notat.

- **Baggrund.**

I medfør af artikel 30, stk. 3, i Europol-konventionen fastlægges de nærmere enkeltheder vedrørende Europolis personale i en vedtægt, som vedtages af Rådet med enstemmighed efter udtalelse fra Europolis Styrelsesråd og efter proceduren i afsnit VI i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU). Vedtægten for Europolis personale blev vedtaget ved Rådets retsakt af 3. december 1998 og er offentliggjort i EF-tidende den 30. januar 1999. Vedtægten trådte i kraft den 1. januar 2000.

Bestemmelserne vedrørende Europol-ansattes vederlag og tillæg fremgår af kapitlerne 5 og 6 samt bilagene 3 og 5 i vedtægten for Europolis personale.

I medfør af artikel 44 i vedtægten for Europolis personale undersøger Europolis Styrelsesråd hvert år lønningsniveauet for Europolis ansatte. Europolis Styrelsesråd undersøger i den forbindelse, om en tilpasning af vederlagene er rimelig på baggrund af ændringer af leveomkostningerne. Der skal desuden tages særligt hensyn til eventuelle ændringer af lønningerne for offentligt ansatte i medlemslandene samt behovet for nyansættelser i Europol.

Som forudsat i artikel 44 i vedtægten for Europolis personale blev Europol-ansattes vederlag og tillæg ved Rådets afgørelse af 3. december 1999 forhøjet med 8,5% for perioden mellem den dato, hvor de oprindelige vederlag blev fastlagt, og den 1. juli 1999, ligesom vederlagene og tillæggene ved Rådets afgørelse af 15. marts 2001 blev forhøjet med 3,7% for perioden 1. juli 1999 – 1. juli 2000. Endelig blev vederlag og tillæg ved Rådets afgørelse af 28. maj 2001 forhøjet for perioden 1. juli 2000 – 1. juli 2001 med 2,5 %.

På baggrund af en undersøgelse af Europol-ansattes vederlag og tillæg, som er foretaget af Europolis Styrelsesråd, har Europolis Styrelsesråd besluttet at indstille til Rådet, at vederlag og visse tillæg i Europol forhøjes med 5,2 % for perioden 1. juli 2001 – 1. juli 2002.

Som forudsat i artikel 44 i vedtægten for Europolis personale har Europolis Styrelsesråd ved undersøgelsen bl.a. taget højde for ændringer af leveomkostningerne og ændringer af lønningerne for offentligt ansatte i medlemslandene. Endelig er der foretaget en sammenligning i forhold til niveauet i andre EU-institutioner og –organer.

Under henvisning hertil har det tidligere belgiske formandskab fremlagt et udkast til Rådets afgørelse om ændring af vedtægten for Europolis personale med henblik på en justering af Europol-ansattes vederlag og tillæg.

Retsgrundlaget for forslaget er artikel 44 i vedtægten for Europolis personale, hvorefter Rådet efter proceduren i afsnit VI i TEU på forslag af Europolis Styrelsesråd træffer afgørelse om tilpasning af Europol-ansattes vederlag og tillæg.

Forslaget forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 med henblik på vedtagelse.

- **Indhold.**

Nationale eksperter har gennemført undersøgelsen af Europol-ansattes vederlag og tillæg. På baggrund af undersøgelsen, der omfatter en sammenligning med andre EU-institutioner og –organer samt en vurdering af leveomkostningerne, har eksperterne indstillet til Europol's Styrelsesråd, at vederlag og tillæg for Europol's ansatte forhøjes med 5,2 % for perioden 1. juli 2001 – 1. juli 2002. Styrelsesrådet har tilsluttet sig eksperternes vurdering og i lyset heraf besluttet at indstille til Rådet, at vederlag og tillæg for Europol's ansatte forhøjes med 5,2 % for den nævnte periode.

Baggrunden for den foreslåede regulering er, at leveomkostningerne i perioden er steget med 4,6 %, og at købekraften for så vidt angår lønninger for offentligt ansatte i EU-landene i gennemsnit er steget med 0,6 % i samme periode.

Forslaget vil indebære en ændring af bestemmelserne vedrørende Europol-ansattes vederlag og tillæg i vedtægten for Europol's personale med henblik på at gennemføre den nævnte stigning på 5,2 % for perioden 1. juli 2001 – 1. juli 2002. Ændringerne omfatter artikel 45, artikel 59 og artikel 60 om henholdsvis grundløn, arbejdsløshedsunderstøttelse og fødselsydelse samt bestemmelserne i vedtægts ilag 5 vedrørende fritidstillæg, udlandstillæg, huslejetillæg og godtgørelse af hjemrejseudgifter.

Udgifterne i forbindelse med den foreslåede tilpasning af Europol-ansattes vederlag og tillæg vil blive afholdt over Europol's budget for 2002, der blev vedtaget af Rådet den 28. maj 2001.

Under forhandlingerne om vedtægten for Europol's personale i 1996 – 1997 var det opfattelsen, at det i vedtægten fastsatte niveau for de Europol-ansattes vederlag og tillæg var 15 – 20% lavere end niveauet for ansatte i EU's institutioner og organer.

Den foreslåede tilpasning af Europol-ansattes vederlag og tillæg vil indebære, at vederlags- og tillægsniveauet i Europol fortsat er betydeligt lavere (ca. 25%) end niveauet for ansatte i EU's institutioner og organer.

- **Europa-Parlamentet.**

Forslaget er forelagt for Europa-Parlamentet, der imidlertid endnu ikke har afgivet udtalelse.

- **Høring.**

Der er ikke foretaget høring i anledning af forslag til Rådets afgørelse om tilpasning af vederlag og tillæg for Europol's ansatte.

- **Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 11. februar 2002.

- **Subsidiaritetsprincippet.**

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Den foreslåede tilpasning af vederlag og tillæg for Europol's ansatte har ikke lovgivningsmæssige konsekvenser.

Udgifterne til Europol's aktiviteter afholdes over Europol's budget, der finansieres af medlemslandene i fællesskab på grundlag af en BNI-baseret fordelingsnøgle. Danmarks andel udgør 1,99% af det samlede budget. Danmarks samlede bidrag til Europol's budget for 2002 udgør € 895.707 (svarende til ca. 6.717.803 kr.), der afholdes af Rigspolitichefen inden for de bevillingsmæssige rammer.

Udgifterne i forbindelse med forslaget afholdes inden for rammerne af Europol's budget for 2002, og forslaget har ikke i sig selv statsfinansielle konsekvenser.

- **Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.**

Forslaget til rådsafgørelse tillige med et grundnotat herom blev oversendt til Folketingets Retsudvalg den 7. februar 2002 og til Folketingets Europaudvalg den 6. februar 2002.

Sagen vedrørende Rådets afgørelse om tilpasning af Europol-ansattes vederlag og tillæg for perioden mellem den dato, hvor de oprindelige vederlag blev fastlagt, og den 1. juli 1999, blev forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 3. december 1999. Aktuelt notat om sagen blev oversendt til udvalgene den 18. november 1999.

Sagen vedrørende Rådets afgørelse om tilpasning af Europol-ansattes vederlag og tillæg for perioden 1. juli 1999 – 1. juli 2000 blev forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. – 16. marts 2001. Aktuelt notat om sagen blev oversendt til udvalgene den 1. marts 2001.

Sagen vedrørende Rådets afgørelse om tilpasning af Europol-ansattes vederlag og tillæg for perioden 1. juli 2000 – 1. juli 2001 blev forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 28. – 29. maj 2001. Aktuelt notat om sagen blev oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg henholdsvis den 15. og den 17. maj 2001.

Vedrørende: Tillægsbudget for Europol i 2002

Revideret notat. Ændringer er markeret med kursiv.

- **Baggrund.**

I medfør af Europol-konventionens artikel 35 skal Rådet vedtage Europols budget senest den 30. juni året før regnskabsårets påbegyndelse.

På den baggrund blev Europols budget for 2002 vedtaget på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. – 29. maj 2001.

Budgettet for 2002 er på € 48.504.000 (svarende til cirka kr. 363.780.000), hvoraf Danmarks bidrag udgør € 835.014 (svarende til cirka kr. 6.262.605).

Som led i den styrkede indsats mod terrorisme på baggrund af terrorangrebene i USA den 11. september 2001 og i forlængelse af konklusionerne fra det ekstraordinære rådsmøde (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 20. september 2001 samt det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd den 21. september 2001 er der i Europol-regi etableret en særlig anti-terrorisme enhed.

Med henblik på finansieringen af de nye initiativer i Europol-regi som led i den styrkede EU-indsats mod terrorisme er det fundet nødvendigt at tilføre flere ressourcer til Europol i 2002 ved et tillægsbudget.

Udkastet til Europols tillægsbudget for 2002 blev godkendt på et møde i Europols Styrelsesråd den 11. – 12. december 2001.

Forslaget forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 med henblik på vedtagelse.

- **Indhold.**

Tillægsbudgettet indebærer, at Europol i 2002 tilføres yderligere € 3.160.000 (svarende til cirka kr. 23.700.000).

Danmarks bidrag til tillægsbudgettet vil udgøre € 60.693 (svarende til cirka kr. 455.198), således at Danmarks samlede bidrag til Europol i 2002 vil være på € 895.707 (svarende til cirka kr. 6.717.803).

I tillægsbudgettet lægges der op til, at Europol tilføres 20 nye stillinger med henblik på bekæmpelse af terrorisme, herunder ni stillinger i forbindelse med den særlige Task Force til bekæmpelse af terrorisme, der er oprettet i Europol-regi, samt nye stillinger med henblik på indsatsen mod finansiering af terrorisme og udsendelse af Europol-forbindelsesofficerer til USA og Interpols Generalsekretariat i Lyon.

Endvidere er der inden for det allerede vedtagne budget for 2002 foretaget en omprioritering af Europols ressourcer med henblik på at styrke terror-bekæmpelsen.

- **Europa-Parlamentet.**

Udkastet til Europols tillægsbudget for 2002 har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet til udtalelse.

- **Høring.**

Der er ikke foretaget høring i anledning af udkastet til Europols tillægsbudget for 2002.

- **Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde på et møde den 11. februar 2002.

Europols budget for 2002 blev senest drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 14. maj 2001.

- **Subsidiaritetsprincippet.**

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for udkastet til Europols tillægsbudget for 2002.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Sagen har ikke lovgivningsmæssige konsekvenser.

Danmarks bidrag til Europols budget for 2002 afholdes af Rigspolitichefen inden for de bevillingsmæssige rammer.

- **Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.**

Sagen blev forud for rådsmødet (økonomi- og finansministre) den 22. januar 2002 forelagt for Folketingets Retsudvalg til orientering og Folketingets Europaudvalg med henblik på forhandlingsoplæg . Aktuelle notater blev oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg henholdsvis den 16. januar 2002 og den 15. januar 2002.

Udkastet til Europols budget for 2002 blev forelagt Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 28. – 29. maj 2001. Et aktuelt notat om sagen blev oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg den 15. maj 2001.

Vedrørende: Rådets retsakt om ændring af Rådets retsakt af 12. marts 1999 om fastsættelse af regler for Europols videregivelse af personoplysninger til tredjelande og eksterne organisationer.

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

1. Baggrund.

Det følger af Europol-konventionens artikel 42, stk. 2, 1. pkt., at Europol, i det omfang det er nødvendigt for at kunne gennemføre de opgaver, som Europol er pålagt i henhold til konventionens artikel 3, kan oprette og opretholde forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Rådet vedtog den 3. november 1998 en retsakt, der fastsætter nærmere regler for Europols forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Det fremgår af artikel 2, stk. 2, i Rådets retsakt af 3. november 1998, at Rådet med enstemmighed beslutter, hvilke tredjelande og eksterne organisationer der skal indledes forhandlinger med.

Det fremgår endvidere af artikel 2, stk. 3, at Europols direktør efter at have konsulteret Styrelsesrådet og efter Rådets godkendelse kan indlede forhandlinger om aftaler med tredjelande og eksterne organisationer. Sådanne aftaler kan først indgås, efter at Rådet med enstemmighed har godkendt disse.

Rådet har desuden ved to retsakter af henholdsvis 3. november 1998 og 12. marts 1999 fastsat nærmere regler for Europols videregivelse af personlige oplysninger til tredjelande og eksterne organisationer samt for Europols modtagelse af oplysninger fra tredjeparter.

Retsakterne supplerer reglerne i Europol-konventionens artikel 18 om videregivelse af oplysninger til tredjelande og eksterne organisationer.

Ved Rådets afgørelse af 27. marts 2000 blev Europols direktør bemyndiget til at indlede forhandlinger om samarbejde mellem Europol og en række tredjelande og internationale organisationer.

Rådets afgørelse angiver de nærmere betingelser for denne bemyndigelse, herunder at eventuelle bestemmelser i aftalerne om udveksling af oplysninger skal være i overensstemmelse med reglerne i Europol-konventionen og gennemførelsesbestemmelserne i tilknytning hertil.

For så vidt angår udvekslingen af personoplysninger er det i rådsafgørelsen fastsat, at forhandling med tredjelande og eksterne organisationer herom først kan påbegyndes, når Rådet med enstemmighed på grundlag af en rapport fra Europol og efter høring af Styrelsesrådet og Den Fælles Kontrolinstans, har konstateret, at der ikke er hindringer for at påbegynde sådanne forhandlinger.

Det følger af Rådets retsakt af 12. marts 1999 om regler for videregivelse af personlige oplysninger fra Europol til tredjelande og eksterne organisationer, at Rådet ved vurderingen af, om Europol bør indlede forhandlinger om videregivelse af personlige oplysninger i forhold til et tredjeland eller en ekstern organisation, skal tage lovgivningen og den administrative praksis vedrørende databeskyttelse i det pågældende tredjeland eller den pågældende eksterne organisation i betragtning.

I en rådserklæring, der blev opnået enighed om i forbindelse med vedtagelsen af Rådets afgørelse af 27. marts 2000 om indledning af forhandlinger mellem Europol og tredjelande samt eksterne organisationer, opfordres Europol til at udarbejde

og forelægge rapporter for Rådet om lovgivningen og den administrative praksis vedrørende databeskyttelse i de tredjelande og eksterne organisationer, der er nævnt i rådsafgørelsen. <>

Det følger endvidere af Rådets retsakt af 12. marts 1999 om regler for videregivelse af personlige oplysninger fra Europol til tredjelande og eksterne organisationer, at Europol alene kan videregive oplysninger til myndigheder i tredjelande eller eksterne organisationer, hvis relevante myndighed eller organisation indvilliger i ikke at videregive disse oplysninger til andre tredjelande eller eksterne organisationer.

Hvis Europol har modtaget oplysninger fra et medlemsland, må Europol efter Europol-konventionen kun videregive oplysningerne til tredjelande eller eksterne organisationer, hvis det pågældende medlemsland giver samtykke hertil.

De nuværende regler gør det ikke muligt for en ekstern organisation, f.eks. Interpol, at videregive personoplysninger, som er modtaget fra Europol, til tredjelande, der ikke selv har indgået aftale med Europol om videregivelse af personoplysninger, uanset om Europol i øvrigt giver samtykke hertil.

Med henblik på at ændre Rådets retsakt af 12. marts 1999 om fastsættelse af regler for Europols videregivelse af personoplysninger til tredjelande og eksterne organisationer har det tidligere svenske formandskab fremlagt et udkast til Rådets retsakt om ændring af Rådets retsakt af 12. marts 1999. Formålet med forslaget er at ændre retsakten således, at eksterne organisationer i visse tilfælde, efter forudgående samtykke fra Europols direktør, vil kunne videregive disse oplysninger til tredjelande eller andre eksterne organisationer.

Retsgrundlaget for forslaget er artikel 18, stk. 2, i Europol-konventionen, hvorefter Rådet efter proceduren i afsnit VI i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU) fastlægger regler for Europols videregivelse af personoplysninger til tredjelande og eksterne organisationer.

Den Fælles Kontrolinstans afgav udtalelse om forslaget den 27. november 2001. Den Fælles Kontrolinstans har i den forbindelse tiltrådt forslaget, som dog samtidig er blevet ændret i lyset af bemærkningerne fra Den Fælles Kontrolinstans.

Forslaget forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 med henblik på vedtagelse.

- **Forslagets indhold.**

Forslaget indebærer en ændring af artikel 4 samt en tilføjelse til artikel 5 i Rådets retsakt af 12. marts 1999 om fastsættelse af regler for Europols videregivelse af personoplysninger til tredjelande og eksterne organisationer. Desuden indføres en ny bestemmelse i retsakten.

Det følger af artikel 5, stk. 5, i Rådets retsakt af 12. marts 1999 om fastsættelse af regler for videregivelse af personlige oplysninger fra Europol til tredjelande og eksterne organisationer, at Europol alene kan videregive oplysninger til myndigheder i tredjelande eller eksterne organisationer, hvis denne myndighed eller organisation indvilliger i ikke at videregive disse oplysninger til andre tredjelande eller eksterne organisationer.

Ændringsforslaget indebærer, at det i artikel 5, stk. 5, tilføjes, at en ekstern organisation, med hvem Europol har indgået en samarbejdsaftale, skal kunne videregive oplysninger modtaget fra Europol, hvis Europol i øvrigt giver sit samtykke hertil, og hvis Europol har indgået en samarbejdsaftale med det tredjeland eller den eksterne organisation, hvortil oplysningerne skal videregives.

Ændringsforslaget indebærer desuden, at eksterne organisationer, som Europol har indgået samarbejdsaftaler med, skal kunne videregive oplysninger til tredjelande eller andre eksterne organisationer efter forudgående samtykke fra Europols direktør, hvis videregivelsen er absolut nødvendig, og hvis videregivelsen er begrundet i beskyttelsen af medlemslandenes væsentlige interesser eller er begrundet i beskyttelsen mod umiddelbar fare for kriminalitet.

Det følger i øvrigt af forslaget, at eksterne organisationer kun må videregive oplysninger, der oprindeligt stammer fra et af Europols medlemslande, til tredjelande eller andre eksterne organisationer, hvis det pågældende medlemsland giver samtykke hertil.

Efter artikel 4, stk. 1, i Rådets retsakt af 12. marts 1999 om fastsættelse af regler for videregivelse af personlige oplysninger fra Europol til tredjelande og eksterne organisationer, skal Europols direktør underrette Europols Styrelsesråd og Den Fælles Kontrolinstans om enhver beslutning om at videregive personoplysninger i de undtagelsestilfælde, hvor direktøren har anset det for strengt nødvendigt for at beskytte de berørte medlemslandes væsentlige interesser inden for rammerne af Europols målsætninger eller for at afværge overhængende fare for en forbrydelse, samt om begrundelsen for den pågældende beslutning.

Det foreslås, at bestemmelsen ændres således, at Europols direktør ligeledes skal underrette Europols Styrelsesråd og Den Fælles Kontrolinstans, hvis han meddeler samtykke til, at en ekstern organisation videregiver oplysninger, når det er strengt nødvendigt for at beskytte de berørte medlemslandes væsentlige interesser inden for rammerne af Europols målsætninger eller for at afværge overhængende fare for en forbrydelse, samt om begrundelsen for den pågældende beslutning.

Endelig indsættes der en ny bestemmelse i Rådets retsakt af 12. marts 1999 om fastsættelse af regler for Europols videregivelse af personoplysninger til tredjelande og eksterne organisationer, hvori det bestemmes, at Europols Styrelsesråd efter den 1. januar 2005 skal evaluere reglerne for Europols videregivelse af personoplysninger til tredjelande og eksterne organisationer. Det bestemmes samtidig, at Europols Styrelsesråd i den forbindelse skal forelægge resultatet af evalueringen for Den Fælles Kontrolinstans til udtalelse.

Forslaget indeholder herudover bestemmelser om ikrafttræden og offentliggørelse i EF-tidende.

- **Europa-Parlamentet.**

Europa-Parlamentet har den 12. november 2001 afgivet udtalelse om forslaget.

Europa-Parlamentet har i sin udtalelse tiltrådt forslaget med en række ændringsforslag.

- **Høring.**

Forslaget har været sendt i høring hos berørte myndigheder og organisationer m.v.

Justitsministeriet har modtaget høringssvar fra Advokatrådet, Datatilsynet, Den danske Dommerforening, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Københavns Byret, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politiforbundet i Danmark, Præsidenterne for Vestre og Østre Landsret, retterne i Odense, Ålborg, Århus og Roskilde, Rigspolitichefen og Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet.

Advokatrådet, Den danske Dommerforening, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Dommerfuldmægtigforeningen, Københavns Byret, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politiforbundet i Danmark, Præsidenterne for Vestre og Østre Landsret, retterne i Odense, Ålborg, Århus og Roskilde, Rigspolitichefen og Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet har svaret, at de ikke har bemærkninger til forslaget.

Foreningen af Politimestre i Danmark anbefaler forslaget med de deri anførte særlige betingelser om samtykke m.v., idet det må antages, at en videregivelse af personoplysninger til tredjelande og eksterne organisationer konkret kan være af betydning for forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet.

Datatilsynet bemærker, at Den Fælles Kontrolinstans, som er nedsat i henhold til Europol-konventionen, har givet udtryk for sin holdning i udtalelser af henholdsvis 21. december 2000 og 18. april 2001. Datatilsynet kan i det hele henholde sig til disse udtalelser.

- **Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har senest været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde på et møde den 11. februar 2002.

- **Subsidaritetsprincippet.**

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidaritetsprincippet.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser**

.

Forslaget indebærer ikke en ændring af reglerne om Europols registre m.v. eller en ændring af reglerne i Europol-konventionen vedrørende udveksling, videregivelse og registrering af oplysninger. Endvidere berører forslaget ikke de nationale regler om udveksling, videregivelse eller registrering af oplysninger.

Det bemærkes, at Europol kan videregive personoplysninger, der hidrører fra danske myndigheder, og give samtykke til yderligere videregivelse af sådanne oplysninger med samtykke fra danske myndigheder, og at danske myndigheders

videregivelse af personlige oplysninger til Europol samt samtykke til yderligere videregivelse af disse oplysninger er underlagt dansk ret.

Forslaget skønnes på denne baggrund ikke at have lovgivningsmæssige konsekvenser, ligesom forslaget ikke ses at have statsfinansielle konsekvenser.

- **Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.**

Udkastet til Rådets retsakt af 12. marts 1999 om fastsættelse af regler for Europol's videregivelse af personoplysninger til tredjelande og eksterne organisationer blev forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 4. – 5. december 1997, hvor der forud for Europol-konventionens ikrafttræden blev opnået politisk enighed om forslaget. Aktuelle notater blev oversendt til Folketingets Retsu og Europaudvalg den 26. november 1997.

Forslaget til ændring af Rådets retsakt er oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg henholdsvis den 20. juni 2001 og den 28. juni 2001 tillige med et grundnotat om forslaget.

Forslaget blev forelagt for Folketingets Retsudvalg til orientering og for Folketingets Europaudvalg med henblik på forhandlingsoplæg henholdsvis den 12. og den 13. december 2001. Aktuelle notater blev oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg den 10. december 2001.

Vedrørende: Præsentation af Kommissionens grønbog om strafferetlig beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser og etableringen af en europæisk anklagemyndighed.

Nyt notat.

1. Baggrund.

I en udtalelse af 26. januar 2000 ("Tilpasning af institutionerne med henblik på udvidelsen") har Kommissionen foreslået, at der med henblik på beskyttelsen af Fællesskabets finansielle interesser tilvejebringes et retsgrundlag i Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (TEF) for fastsættelsen af fælles strafferetlige regler og strafferetlige procedurer på svigsområdet. Herudover foreslås der indsat be stemmelser i TEF om beføjelser og opgaver for en europæisk anklagemyndighed, der inden for Den Europæiske Union skal have til opgave at undersøge tilfælde af svig og fungere som anklager ved de nationale domstole.

I en meddelelse af 29. september 2000 om strafferetlig beskyttelse af Fællesskabet, afgav Kommissionen sit supplerende bidrag til regeringskonferencen i forbindelse med Nice-traktaten. Kommissionen foreslog i denne meddelelse, at der etableres en europæisk anklagemyndighed, der alene skal beskæftige sig med sager vedrørende svig med De Europæiske Fællesskabers midler. Kommissionen foreslog samtidig, at de vigtigste bestemmelser for den europæiske anklagemyndighed (udnævnelse, afskedigelse, opgaver, uafhængighed) blev indarbejdet i TEF.

Kommissionens forslag om etablering af en europæisk anklagemyndighed blev ikke medtaget i forbindelse med Nice-traktaten.

På den baggrund har Kommissionen den 11. december 2001 fremlagt en grønbog om den strafferetlig beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser og etablering af en europæisk anklagemyndighed. Formålet med grønbogen er ifølge Kommissionen at tage initiativ til en bred debat om etableringen af en europæisk anklagemyndighed med inddragelse af alle interesserede parter, myndigheder og organisationer. Herudover er formålet med grønbogen, at præsentere Kommissionens konkrete tanker, dels om de bestemmelser, der skal indarbejdes i TEF, og dels de bestemmelser, der skal fastsættes retsakter, som vedtages i medfør af TEF.

Det er Kommissionens hensigt, at spørgsmålet om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed vil kunne tages op inden for rammerne af det konvent, der skal forberede den næste revision af traktaterne.

I konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Laeken den 14. – 15. december 2001 er det anført, at Rådet snarest bør gennemgå Kommissionens grønbog.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 forventes Kommissionens grønbog at blive præsenteret for Rådet.

1. Indhold

Kommissionens grønbog om strafferetlig beskyttelse af fællesskabets finansielle interesser og etablering af en europæisk anklagemyndighed indledes med en beskrivelse af baggrunden for udarbejdelsen af grønbogen.

I grønbogen anføres det, at TEF artikel 280 i sin nuværende udformning ikke kan danne retsgrundlag for etablering af en europæisk anklagemyndighed, hvorfor etablering af en europæisk anklagemyndighed først vil kunne ske efter en ændring af TEF.

Herudover skitseres i grønbogen Kommissionens forslag til en europæisk anklagemyndigheds struktur og organisation, ligesom grønbogen berører spørgsmålet om, hvilken juridisk status og kompetence en europæisk anklagemyndighed vil kunne tillægges

Grønbogen indeholder endvidere afsnit, der vedrører den europæiske anklagemyndigheds rolle i forhold til den nationale anklagemyndighed samt spørgsmålet om, hvilke retsmidler en europæisk anklagemyndighed vil skulle have til rådighed. Herudover redegøres der for forslag til den praktiske fremgangsmåde i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning i sager, hvor den europæiske anklagemyndighed måtte have kompetence.

Grønbogen indeholder tillige afsnit, der behandler behovet for fælles strafferetlige regler for så vidt angår svig med De Europæiske Fællesskabers midler, ligesom grønbogen indeholder afsnit, hvori straffeprocessuelle spørgsmål behandles.

Herudover indeholder grønbogen afsnit, der berører en europæisk anklagemyndigheds samarbejde med medlemsstaterne, Europol, Eurojust, Det Europæiske Retlige Netværk og OLAF. Grønbogen indeholder desuden afsnit om prøvelse af afgørelser truffet af den europæiske anklagemyndighed samt anke af sager, hvor den europæiske anklagemyndighed har optrådt som anklagemyndighed.

Et grundnotat, hvori der nærmere redegøres for Kommissionens grønbog, vil blive udarbejdet inden for kort tid.

3. Europa-Parlamentet

Kommissionens grønbog om strafferetlig beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser og etableringen af en europæisk anklagemyndighed har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet.

4. Høring

Grønbogen har ikke været sendt i høring.

- **Specialudvalget vedrørende politimæssigt og retligt samarbejde**

Sagen har været drøftet i Specialudvalget vedrørende politimæssigt og retligt samarbejde på et møde den 11. februar 2002.

- **Subsidiaritetsprincippet**

Der vil i forbindelse med udarbejdelsen af et grundnotat om grønbogen blive foretaget en nærmere vurdering af forholdet til subsidiaritetsprincippet.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser**

Der vil i forbindelse med udarbejdelsen af et grundnotat om grønbogen blive foretaget en nærmere vurdering af de lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

- **Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg**

Grønbogen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Vedrørende: Rådets afgørelse om oprettelse af Eurojust.

Revideret notat. Ændringer er markeret med kursiv.

1. Indledning.

På sit møde i Wien i december måned 1998 godkendte Det Europæiske Råd en handlingsplan udarbejdet af Rådet og Kommissionen med henblik på gennemførelse af Amsterdam-traktatens bestemmelser om et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Et af formålene med handlingsplanen er, at der gennem fælles handling inden for det politimæssige og strafferetlige samarbejde skal ske en intensiveret indsats for bl.a. at forebygge og bekæmpe organiseret kriminalitet, navnlig terrorisme, menneskehandel, overgreb mod børn, ulovlig våbenhandel, korruption samt svig.

Målet skal bl.a. nås gennem et tættere samarbejde mellem medlemslandenes politimyndigheder og de retlige myndigheder.

Igennem de seneste år er der opbygget et stadig mere intensiveret samarbejde mellem de nationale politimyndigheder, herunder Europol. Der er imidlertid ikke sket den samme udvikling i samarbejdet mellem medlemslandenes anklagemyndigheder.

Derfor har man i EU-regi drøftet etableringen af et mere formaliseret samarbejde mellem medlemslandenes anklagemyndigheder, og der er i den forbindelse præsenteret forskellige modeller for dette samarbejde.

I forbindelse med Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. - 16. oktober 1999 blev det fremtidige samarbejde mellem de nationale anklagemyndigheder konkretiseret, jf. pkt. 46 i konklusionerne fra mødet:

"For at styrke bekæmpelsen af grov organiseret kriminalitet har Det Europæiske Råd besluttet at oprette en enhed (Eurojust) bestående af nationale offentlige anklagere, retsmedsmand eller polititjenestemænd med tilsvarende kompetence, der udstationeres af hver enkelt medlemsland i henhold til dennes retssystem. Eurojust skal have til opgave at lette den passende koordinering mellem medlemslandenes retsforfølgende myndigheder og støtte efterforskningen i kriminalsager vedrørende organiseret kriminalitet, især med udgangspunkt i Europols analyser, og Eurojust skal endvidere arbejde tæt sammen med det europæiske retlige netværk, specielt om forenkling af efterkommelse af retsanmodninger."

På denne baggrund har Portugal, Frankrig, Sverige og Belgien fremsat et forslag om oprettelse af Eurojust og Tyskland har fremsat et forslag til oprettelse af en Eurojust-stab. Forslagene er under de foreløbige forhandlinger sammenskrevet til et udkast til Rådets afgørelse om oprettelse af Eurojust.

Forslaget om oprettelse af en midlertidig Eurojust-enhed, der blev fremsat samtidig med de to forslag om oprettelse af Eurojust, blev vedtaget af Rådet den 14. december 2000, og den midlertidige enhed påbegyndte sin virksomhed den 1. marts 2001.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 27. - 28. september 2001 blev der opnået politisk enighed om artiklerne 1 - 8. På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6. - 7. december 2001 drøftede Rådet en række udestående spørgsmål. Der blev i den forbindelse opnået politisk enighed om det samlede udkast dsafgørelse, idet Danmark dog opretholdt et parlamentarisk forbehold.

Rådsafgørelsen forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 med henblik på vedtagelse. I lyset af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Laeken den 14. - 15. december 2001, hvori det anføres, at Eurojust midlertidig bør placeres i Haag, er der lagt op til en mindre justering af rådsafgørelsen i forhold til det udkast, der blev opnået politisk på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6. - 7. december 2001. Det vil i den forbindelse blive præciseret, at Rådet træffer bestemmelse om placeringen af Eurojust, og at Eurojust, indtil en sådan beslutning er truffet, placeres i Haag.

• Indhold.

Udkastet til Rådets afgørelse om oprettelse af Eurojust, der er fremsat med hjemmel i artikel 31 og 34, stk. 2, litra c, i Traktaten om Den Europæiske Union, indeholder bl.a. bestemmelser om sammensætningen af Eurojust, Eurojusts kompetence, opgaver, organisation samt bestemmelser om databeskyttelse og finansiering.

Efter artikel 1 er formålet med afgørelsen at etablere en europæisk retlig koordinations enhed, der benævnes Eurojust.

Det fremgår af artikel 2, at Eurojust - under hensyn til forfatningsretlige regler, retlige traditioner og interne strukturer i medlemslandene - skal sammensættes af repræsentanter for de nationale anklagemyndigheder (nationale medlemmer). Medlemslandene kan udpege en suppleant for det nationale medlem.

Artikel 4 vedrører Eurojusts formål. Efter bestemmelsens stk. 1 har Eurojust tre formål, idet Eurojust som led i efterforskning og retsforfølgning af grov kriminalitet, herunder navnlig grov organiseret kriminalitet, der berører to eller flere medlemslande, skal:

- fremme og forbedre samordningen mellem medlemslandenes kompetente myndigheder
- forbedre samarbejdet mellem medlemslandenes kompetente myndigheder, navnlig ved at gøre det lettere at yde gensidig retshjælp i straffesager og efterkomme udleveringsbegæringer
- yde anden støtte til de kompetente myndigheder i medlemslandene med henblik på at gøre deres efterforskning og retsforfølgning mere effektiv.

Efter bestemmelsens stk. 2 kan Eurojust endvidere på anmodning af et medlemsland yde støtte til efterforskning og retsforfølgning vedrørende dette ene medlemsland og et tredjeland, hvis der mellem Eurojust og det pågældende land er indgået en samarbejdsaftale i medfør af artikel 16 eller hvis det i en konkret sag er af afgørende betydning, at Eurojust yder bistand. Efter stk. 3 kan Eurojust efter anmodning enten fra et medlemsland eller Fællesskabet (Kommissionen) yde støtte til efterforskning og retsforfølgning vedrørende dette ene medlemsland og Fællesskabet.

I artikel 5, stk. 1, fastlægges Eurojusts kompetence, idet Eurojust for det første skal have kompetence på de områder, der er omfattet af Europols mandat, herunder de udvidelser der efterfølgende gennemføres af Europols mandat. I medfør af Europol-konventionens artikel 2, stk. 2, har Europol mandat til at beskæftige sig med bekæmpelse af ulovlig narkotikahandel, ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer, organisere ret illegal indvandring (menneskesmugling), menneskehandel og ulovlig handel med stjålne køretøjer. Ved Rådets afgørelse af 3. december 1998 blev det endvidere pålagt Europol at beskæftige sig med strafbare handlinger, som er blevet begået, eller som det må antages vil blive begået i forbindelse med terroristiske aktiviteter, der er rettet mod personers liv og legeme, mod den personlige frihed eller mod ejendom. Desuden er Europols mandat ved Rådets afgørelse af 29. april 1999 blevet udvidet til at omfatte bekæmpelse af falskmøntneri og forfalskning af betalingsmidler. Endelig er Europols mandat ved Rådets afgørelse af 30. november 2000 blevet udvidet til at omfatte ulovlig hvidvaskning af penge generelt.

Udover de forbrydelser, der er omfattet af Europols mandat, skal Eurojusts kompetence omfatte datakriminalitet, svig og bestikkelse samt enhver strafbar handling, der skader EU's finansielle interesser, hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold samt miljøkriminalitet. Endvidere omfatter Eurojusts kompetence andre former for lovovertrædelser, der er begået i forbindelse med de strafbare handlinger, der er nævnt i stk. 1.

Herudover kan Eurojust på anmodning fra en kompetent myndighed i et medlemsland, og hvis det er i overensstemmelse med Eurojusts formål, yde bistand til efterforskning og retsforfølgning af andre former for strafbare handlinger.

Efter artikel 6 kan Eurojust både udføre sine opgaver gennem et eller flere af de nationale medlemmer af Eurojust og gennem et kollegium bestående af alle de nationale medlemmer af Eurojust. Eurojust udfører sine opgaver gennem et kollegium, når et eller flere af de nationale medlemmer, der er berørt af en sag, anmoder herom. Endvidere udfører Eurojust sine opgaver som kollegium, hvis en sag vedrører efterforskning og retsforfølgning, som har implikationer på EU-plan, eller som vil kunne berøre andre medlemslande end dem, der er direkte involveret, samt hvis der er tale om et generelt spørgsmål om gennemførelsen af Eurojusts opgaver.

Eurojust skal altid ved udførelsen af sine opgaver, herunder i forbindelse med anmodninger til medlemslande, angive, om Eurojust handler gennem et eller flere nationale medlemmer eller som et kollegium.

Artikel 6a vedrører de Eurojust-opgaver, der udføres gennem nationale medlemmer, mens artikel 6b vedrører de Eurojust-opgaver, der udføres gennem kollegiet. Der er en række Eurojust-opgaver, som kan udføres af såvel et eller flere nationale medlemmer som kollegiet.

Efter artikel 6a og artikel 6b kan bl.a. følgende Eurojust-opgaver udføres gennem både de nationale medlemmer og kollegiet:

- Eurojust kan anmode et medlemsland om at iværksætte efterforskning eller retsforfølgning i konkrete sager.
- Eurojust kan anmode de berørte medlemslande om at foretage samordning af retsforfølgning og efterforskning
- Eurojust kan anmode de berørte medlemslande om at nedsætte et fælles efterforskningshold
- Eurojust kan anmode de berørte medlemslande om at videregive de oplysninger, der er nødvendige for, at Eurojust kan udføre sine opgaver.

Anmodninger fra Eurojust er i intet tilfælde bindende for medlemslandene.

Endvidere skal Eurojust sikre, at medlemslandenes kompetente myndigheder underrettes om efterforskning og retsforfølgning, som Eurojust har kendskab til, og som berører medlemslandene. Eurojust skal endvidere på anmodning fra medlemslandene bistå med samordning af efterforskning og retsforfølgning. Herudover skal Eurojust yde støtte til forbedring af samarbejdet mellem medlemslandenes kompetente myndigheder.

Hvis Eurojust handler som et kollegium, skal Eurojust efter artikel 6b tillige sikre, at medlemslandene modtager underretning om efterforskning og retsforfølgning, som Eurojust har kendskab til, og som har implikationer på EU-plan. Endvidere kan Eurojust som kollegium i visse tilfælde beslutte at yde logistisk støtte i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af lovovertrædelser. Denne støtte omfatter bl.a. hjælp til oversættelse og tilrettelæggelse af koordineringsmøder.

Efter artikel 6c skal de kompetente myndigheder i medlemslandene underrette Eurojust, hvis man beslutter ikke at imødekomme en anmodning fra kollegiet. De kompetente myndigheder skal endvidere som udgangspunkt underrette Eurojust om begrundelsen for beslutningen, med mindre dette vil være til skade for væsentlige nationale interesser eller bringe verserende efterforskning eller personers sikkerhed i fare.

Ifølge artikel 7 er de nationale medlemmer af Eurojust undergivet national ret i det medlemsland, der har udpeget dem. Varigheden af det nationale medlems embedsperiode fastsættes af medlemslandene. Udveksling af oplysninger mellem medlemslandene og Eurojust skal ske gennem det nationale medlem af Eurojust. Hvert medlemsland fastsætter selv karakteren og omfanget af de beføjelser, som tilkommer det nationale medlem. Medlemslandene fastsætter endvidere det nationale medlems ret til at handle i forhold til udenlandske judicielle myndigheder. De øvrige medlemslande skal acceptere og anerkende disse beføjelser. Det nationale medlem skal i overensstemmelse med reglerne i national ret have adgang til oplysninger, herunder registeroplysninger i det land, der har udpeget medlemmet. Et medlemslands nationale medlem kan kontakte sit medlemslands kompetente myndigheder direkte i overensstemmelse med reglerne i national ret.

Artikel 7a vedrører Eurojusts kollegium. Efter bestemmelsen består kollegiet af samtlige nationale medlemmer, der hver har én stemme. Kollegiet fremlægger forslag til Eurojusts forretningsorden, der godkendes af Rådet. Kollegiet vedtager forslaget til forretningsorden med enstemmighed, mens kollegiet træffer afgørelser med to tredjedels flertal, når kollegiet i henhold til artikel 6b fremsætter anmodninger til berørte medlemslande. Kollegiets øvrige afgørelser træffes i overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat i forretningsordenen.

Artikel 7b (tidligere artikel 16) fastlægger Kommissionens tilknytning til Eurojust. Efter bestemmelsen skal Kommissionen tilknyttes Eurojusts virksomhed i overensstemmelse med TEU artikel 36, stk.2, hvorefter Kommissionen fuldt ud tilknyttes det politimæssige og strafferetlige samarbejde.

Efter artikel 8 kan hvert medlemsland udpege en eller flere nationale Eurojust-korrespondenter, som arbejder i det medlemsland, der har udpeget den eller de nationale korrespondenter. Hvis medlemsstaterne vælger at udpege nationale korrespondenter, skal det tillægges høj prioritet at udpege en national korrespondent for så vidt angår terrorismespørgsmål. De nationale korrespondenter kan samtidig være kontaktpunkt i det europæiske retlige netværk. Medlemslandene fastlægger selv de nationale korrespondenters opgaver.

Efter artikel 9 kan medlemslandene udveksle oplysninger med Eurojust, hvis disse oplysninger er nødvendige for Eurojusts arbejde. De nationale medlemmer af Eurojust skal endvidere være bemyndiget til at udveksle oplysninger med hinanden eller med deres nationale myndigheder, hvis disse oplysninger er nødvendige for udførelsen af Eurojust arbejde.

Artikel 9a (bestemmelsen er flyttet til artikel 16 b).

Artikel 10 – 15 b vedrører behandling og beskyttelse af personoplysninger.

I henhold til artikel 10 kan Eurojust, hvis det er nødvendigt for at opfylde Eurojusts formål i artikel 4 og inden for Eurojusts kompetence i artikel 5 og for at udføre sine opgaver efter artikel 6 – 6b behandle personoplysninger ved hjælp af elektronisk databehandling eller i strukturerede manuelle registre.

Eurojust skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at beskyttelsesniveauet for personoplysninger mindst svarer til det, som kræves i henhold til Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger.

De personoplysninger, som Eurojust behandler, skal være relevante og tilstrækkelige og må ikke omfatte mere, end hvad der kræves til opfyldelse af de formål, hvortil de behandles. Personoplysningerne skal endvidere behandles rimeligt og lovligt. Endelig skal de personoplysninger, der videregives til Eurojust fra de kompetente nationale myndigheder, være nøjagtige og ajourførte.

Eurojust opretter i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets afgørelse om oprettelse af Eurojust en efterforskningsfortegnelse (index), jf. nedenfor vedrørende artikel 10b, og Eurojust kan oprette midlertidige sagsmapper (temporary work files) med personoplysninger.

Artikel 10a vedrører restriktioner for Eurojusts behandling af personoplysninger. Bestemmelsen fastlægger, hvilke typer personoplysninger, som Eurojust må behandle manuelt eller ved hjælp af elektronisk databehandling.

For så vidt angår personer, der er genstand for en strafferetlig efterforskning eller strafferetlig forfølgning vedrørende de lovovertrædelser, der er nævnt i artikel 5, må Eurojust behandle oplysninger vedrørende navn, fødselsdato, nationalitet, køn, bopæl, CPR-nummer, pasoplysninger, kørekortoplysninger, bankkonti samt en beskrivelse af de formodede lovovertrædelser.

For så vidt angår vidner eller ofre i tilknytning til de lovovertrædelser, der er nævnt i artikel 5, må Eurojust behandle oplysninger vedrørende navn, fødselsdato, nationalitet, køn, bopæl samt en beskrivelse af de formodede lovovertrædelser, som den pågældende enten har været vidne til eller offer for.

Eurojust kan i undtagelsestilfælde i et begrænset tidsrum behandle andre personoplysninger, når disse oplysninger er af umiddelbar betydning for og indgår i den løbende efterforskning i en sag, som Eurojust koordinerer, og behandlingen af disse oplysninger er i overensstemmelse med artikel 10.

Den databeskyttelsesansvarlige i Eurojust underrettes straks, hvis Eurojust behandler andre personoplysninger. Hvis sådanne personoplysninger vedrører vidner eller ofre, skal beslutningen om at behandle disse oplysninger træffes af mindst to nationale medlemmer af Eurojust i fællesskab.

Elektronisk eller manuel behandling af personlige oplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, fagforeningsmæssige tilhørsforhold, helbreds-mæssige og seksuelle forhold er kun tilladt for Eurojust, hvis sådanne oplysninger er nødvendige for den relevante nationale efterforskning og for koordineringen i Eurojust. Hvis sådanne oplysninger vedrørende vidner eller ofre behandles af Eurojust, skal beslutningen om behandlingen træffes af kollegiet. Den databeskyttelsesansvarlige i Eurojust skal underrettes straks, hvis der finder behandling af sådanne oplysninger sted. Disse særligt følsomme personoplysninger må ikke indgå i den efterforskningsfortegnelse, som Eurojust opretter, jf. artikel 10 og artikel 10b nedenfor.

Efter artikel 10b fører Eurojust i overensstemmelse med sit formål en elektronisk efterforskningsfortegnelse, der kan indeholde oplysninger om sagen, herunder personoplysninger vedrørende bl.a. den sigtede eller et vidnes navn, fødested, nationalitet, køn samt bopæl. Fortegnelsen skal støtte forvaltningen og samordningen af den efterforskning og retsforfølgning, der gennemføres med bistand af Eurojust, lette adgangen til oplysninger om verserende efterforskning og lette overvågningen af, at behandlingen af personoplysninger er lovlig og i overensstemmelse med reglerne i Rådets afgørelse om oprettelse af Eurojust. Fortegnelsen skal indeholde henvisninger til midlertidige sagsmapper, der behandles inden for rammerne af Eurojust.

Artikel 10c indebærer, at Eurojust udpeger en af sine ansatte til at være særlig databeskyttelsesansvarlig. Den databeskyttelsesansvarlige er uafhængig og må ikke være underlagt instrukser fra andre personer, herunder de nationale medlemmer af Eurojust. Den databeskyttelsesansvarlige har til opgave at sikre, at behandlingen af personoplysninger er lovlig og i overensstemmelse med reglerne i rådsafgørelsen.

Efter artikel 11 har enhver ret til at få adgang til personoplysninger om den pågældende selv (egenaces). En person, der ønsker at gøre sin adgang til egenaces gældende, indgiver anmodningen i et af medlemslandene, der videresender anmodningen til Eurojust. De nationale medlemmer fra de berørte medlemsstater behandler anmodningen på Eurojusts vegne. Afgørelse skal træffes inden tre måneder fra modtagelse. Hvis de nationale medlemmer ikke er enige om afgørelsen, træffes afgørelsen af kollegiet med 2/3-flertal. Afgørelsen behandles i overensstemmelse med reglerne i det land, hvor anmodningen er indgivet. I de tilfælde, hvor det kan fastlægges, hvilken medlemsstat, der har videregivet oplysningerne, kan afgørelsen træffes under hensyn til reglerne for egenaces i det pågældende land.

Retten til egenaces kan altid nægtes, hvis adgangen kan bringe Eurojusts aktiviteter i fare, hvis adgangen kan skade en national efterforskning, der gennemføres med bistand fra Eurojust, og hvis adgangen kan skade tredjepersoner, herunder vidner.

Eurojust underretter den person, der har anmodet om egenaces, hvis egenaces nægtes, eller hvis Eurojust ikke behandler oplysninger om den pågældende. Underretningen gives, uden at Eurojust tilkendegiver, om den pågældende er registreret.

Forinden Eurojust træffer afgørelse, høres de kompetente nationale myndigheder.

Afgørelsen kan i givet fald indbringes for den fælles kontrolinstans, der nedsættes i medfør af artikel 15a.

Artikel 12 vedrører rettelse og sletning af personoplysninger. Enhver registreret person har ret til at anmode Eurojust om at rette, blokere eller slette oplysninger om den pågældende, som er urigtige eller ufuldstændige, eller hvis registrering eller opbevaring er i strid med bestemmelserne i afgørelsen. Hvis den pågældende ikke er tilfreds med den foretagne rettelse m.v., kan sagen indbringes for den fælles kontrolinstans.

Eurojust skal endvidere på anmodning fra et medlemslands kompetente myndigheder, de nationale medlemmer eller de nationale korrespondenter rette eller slette personoplysninger, der er videregivet til Eurojust, og som Eurojust behandler.

Artikel 13 er flyttet til artikel 15c.

Efter artikel 13a har alene nationale medlemmer og deres stedfortrædere samt autoriseret Eurojust personale adgang til personoplysninger.

Efter artikel 14 må Eurojust ikke opbevare elektronisk behandlede oplysninger længere, end det er nødvendigt for gennemførelsen af Eurojusts formål. De personoplysninger, som behandles i Eurojusts databaser, kan ikke opbevares længere end

- datoen for udløbet af forældelsesfristen for påtalen i det medlemsland, hvor fristen er længst
- den dato, på hvilken retsafgørelsen i den sidste af de medlemslande, der er berørt af den efterforskning og retsforfølgning, som Eurojust har samordnet, har fået retskraft
- den dato, på hvilken Eurojust og de berørte medlemslande har konstateret eller i fællesskab besluttet, at det ikke længere er nødvendigt, at efterforskningen og retsforfølgningen samordnes af Eurojust

Personoplysninger, der behandles og opbevares af Eurojust, skal i alle tilfælde kontrolleres hvert tredje år efter udløbet af ovennævnte frister eller tre år efter indlæggelsen, hvis ingen af de ovennævnte frister er indtrådt.

Artikel 15 vedrører datasikkerhed og indebærer, at Eurojust skal beskytte personoplysninger mod hændelig eller ulovlig tilintetgørelse, hændeligt tab eller ubeføjet udbredelse, ændring og adgang eller enhver form for uautoriseret behandling. Dette gælder endvidere medlemslandene i de tilfælde, hvor Eurojust videregiver personoplysninger til medlemslandene. Der fastsættes nærmere bestemmelser om databeskyttelse i forretningsordenen for Eurojust. Bestemmelserne samt de praktiske og de tekniske foranstaltninger, der iværksættes, skal navnlig tage sigte på at forhindre uautoriseret adgang til personoplysninger samt forhindre uautoriseret kopiering og ændring af personoplysninger. Endvidere skal reglerne bl.a. sikre, at autoriseret personale kun har adgang til de oplysninger, der er omfattet af de pågældendes tilladelse.

Efter artikel 15a kontrolleres Eurojusts behandling af personoplysninger af en fælles kontrolinstans. Kontrolinstansen har fuld adgang til alle registre, og Eurojust giver kontrolinstansen alle de oplysninger, som kontrolinstansen anmoder om. Kontrolinstansen skal som nævnt oven for behandle klagesager, hvor Eurojust har truffet afgørelse, samt gennemføre kontrol efter artikel 13. Hvis den fælles kontrolinstans finder, at Eurojusts behandling af personoplysninger er i strid med reglerne i rådsafgørelsen, skal Eurojust acceptere afgørelsen.

Kontrolinstansen skal mødes mindst en gang hvert halvår. Med henblik på at etablere den fælles kontrolinstans skal hvert medlemsland i overensstemmelse med national ret udpege en dommer eller en person med tilsvarende uafhængighed, der kan optages på den liste over dommere, som kan have sæde i den fælles kontrolinstans som medlem eller ad hoc medlem. Den fælles kontrolinstans skal bestå af tre permanente medlemmer og i visse tilfælde af et ad hoc medlem.

Den dommer, der er udpeget af formandskabslandet, skal være formand for den fælles kontrolinstans. Et eller flere ad hoc medlemmer skal have sæde i kontrolinstansen i forbindelse med behandlingen af en klage over personoplysninger fra det medlemsland, som har udpeget den pågældende.

Hvert medlem og ad hoc medlem har en stemme. I tilfælde af stemmelighed er formandens stemme afgørende.

Kontrolinstansen udarbejder en årlig rapport vedrørende kontrolinstansens virksomhed. Rapporten forelægges for Rådet.

Ifølge artikel 15b er Eurojust i overensstemmelse med den nationale lovgivning i det land, hvor Eurojust har hjemsted, ansvarlig for enhver skade, der tilføjes en person, og som er forårsaget af uautoriseret eller ukorrekt behandling af oplysninger, der skyldes Eurojust. Enhvert medlemsland er i henhold til national lovgivning ansvarlig for enhver skade, der tilføjes en person, og som er forårsaget af uautoriseret eller ukorrekt behandling af oplysninger, som skyldes medlemslandet, og som er blevet videregivet til Eurojust.

Ifølge artikel 15c er medarbejderne hos Eurojust, de nationale medlemmer samt de nationale korrespondenter pålagt tavshedspligt i forhold til oplysninger, der behandles af Eurojust. Tavshedspligten omfatter tillige alle personer og alle organer, der samarbejder med Eurojust.

Artikel 16 (nu artikel 7)

Efter artikel 16a (tidligere artikel 16) skal Eurojust etablere et tæt samarbejde med Europol. Elementerne i dette samarbejde fastlægges i en aftale, der godkendes af Rådet efter indstilling fra den fælles kontrolinstans for så vidt angår aftalens bestemmelser om databeskyttelse. Eurojust skal endvidere etablere et tæt samarbejde med det europæiske retlige netværk, idet bl.a. de nationale medlemmer af Eurojust kan deltage i møderne i det europæiske retlige netværk.

Herudover skal Eurojust etablere og opretholde et tæt samarbejde med Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF). OLAF kan bidrage til Eurojusts arbejde i forbindelse med sager om beskyttelse af Fællesskabets økonomiske interesser.

Endelig kan Eurojust med Rådets godkendelse efter indstilling fra den fælles kontrolinstans vedrørende bestemmelser om databeskyttelse indgå samarbejdsaftaler med tredjelande.

Artikel 16b vedrører udveksling af oplysninger med Eurojusts partnere. Efter bestemmelsen kan Eurojust udveksle oplysninger, der er nødvendige for udførelsen af Eurojusts opgaver, med f.eks. Europol og Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), andre internationale organisationer og tredjelande. Det nationale medlem fra det medlemsland, der har videregivet oplysningerne til Eurojust, skal give sit samtykke til videregivelse af oplysninger, inden der foretages udveksling med internationale organisationer og tredjelande. For så vidt angår personoplysninger kan der alene ske udveksling af oplysninger, hvis der er indgået en aftale mellem Eurojust og den pågældende organisation eller det pågældende tredjeland. Videregivelse af personoplysninger fra Eurojust til enheder og tredjelande, der ikke er forpligtede til at anvende Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger, kan i alle tilfælde kun finde sted, når et passende beskyttelsesniveau er garanteret. Rådet skal efter indstilling fra den fælles kontrolinstans godkende sådanne aftaler, inden aftalen træder i kraft.

Artikel 17 – 22 omhandler Eurojusts organisation, finansiering, underretning af Rådet og Europa-Parlamentet samt en række praktiske forhold.

Efter artikel 18 er kollegiet ansvarlig for Eurojusts organisation og funktion. Kollegiet vælger en formand, og hvis det skønnes nødvendigt en eller to næstformænd. Resultatet af valget forelægges Rådet til godkendelse. Formanden udøver sine beføjelser på vegne af kollegiet og efter kollegiets bemyndigelse. Formandens valgperiode er tre år, der kan forlænges én gang. Eurojust skal bistås af en administrativ direktør.

Artikel 18a indebærer, at den administrative direktør ansættes af kollegiet ved enstemmighed. Ansættelsesperioden er fem år. Den administrative direktør er ansvarlig for den daglige administration af Eurojust, herunder personalespørgsmål.

Eurojusts personale skal efter artikel 18b bestå af permanent, midlertidigt og lokalt personale. Embedsmænd ved EU's institutioner kan udpeges til at gøre tjeneste hos Eurojust som midlertidigt personale. Medlemsstaterne kan udpege nationale eksperter til Eurojust. I øvrigt rekrutteres personalet efter de almindelige regler for rekruttering af personale ved EU's institutioner.

Ifølge artikel 20 forelægger formanden hvert år på kollegiets vegne Rådet en skriftlig redegørelse for forvaltningen af Eurojust og Eurojusts virksomhed. Formandskabet sender én gang om året en særlig rapport til Europa-Parlamentet om Eurojusts arbejde.

I henhold til artikel 21 skal de nationale medlemmer aflønnes af de enkelte medlemslande, mens de øvrige udgifter finansieres over Fællesskabets budget. Artikel 21a – artikel 21e vedrører budgetspørgsmål og budgetprocedure, herunder decharge.

Artikel 21f indebærer, at Eurojusts kollegium på grundlag af et forslag fra den administrative direktør fastlægger nærmere regler for aktindsigt i Eurojusts dokumenter. I den forbindelse skal Eurojust tage hensyn til de regler, der er vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet den 30. maj 2001 vedrørende offentlighedens adgang til Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter.

Det følger af artikel 22, at Rådet træffer afgørelse om placeringen af Eurojust, og at Eurojust, indtil Rådet har truffet nærmere afgørelse, placeres i Haag.

Artikel 23 vedrører ikrafttræden, og bestemmelsen indebærer, at afgørelsen træder i kraft ved offentliggørelsen i EF-Tidende. Der fastlægges samtidig en række overgangsbestemmelser, hvorefter bl.a. de nationale medlemmer af den midlertidige Eurojust-enhed fungerer som nationalt medlem af Eurojust, indtil der er udpeget et nationalt medlem.

1. Europa-Parlamentet.

Forslaget fremsat af Portugal, Frankrig, Sverige og Belgien om oprettelse af Eurojust er forelagt for Europa-Parlamentet, der den 17. maj 2001 har godkendt forslaget med en række ændringsforslag.

Europa-Parlamentet har den 29. november 2001 afgivet en fornyet udtalelse om forslaget, hvori Parlamentet har godkendt forslaget til rådsafgørelse, idet Parlamentet dog samtidig har fremsat en række ændringsforslag. Europa-Parlamentets udtalelse indgik i forhandlingerne på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6. – 7. december 2001.

1. Høring.

Forslagene tillige med et grundnotat herom har været sendt i høring hos:

Rigsadvokaten, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, Rigspolitichefen, Politidirektøren i København, Datatilsynet, Advokatrådet, Landsforeningen af Beskikkede Advokater, Amnesty International, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Landsforeningen HK Politiet, Politiforbundet i Danmark og Dansk Told- og Skatt eforbund<DOCUMENT_START>.

Justitsministeriet har bl.a. modtaget høringssvar fra Rigsadvokaten, Politidirektøren i København, Datatilsynet, Landsforeningen af Beskikkede Advokater, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Politifuldmægtigforeningen og Politiforbundet i Danmark.

Det bemærkes, at visse høringssvar ikke længere er aktuelle, da forslagene om oprettelse af Eurojust i forbindelse med de efterfølgende forhandlinger har undergået store ændringer i forhold til de forslag, der blev sendt i høring. I det følgende vil der ikke blive redegjort for de dele af høringssvarene, som ikke længere anses for aktuelle.

Foreningen af Politimestre i Danmark, Dommerfuldmægtigforeningen og Advokatrådet har svaret, at de ikke har bemærkninger til forslagene.

Den Danske Dommerforening har svaret, at foreningen ikke finder at burde udtale sig om forslaget.

Rigsadvokaten tilslutter sig, at der oprettes en permanent Eurojust-enhed, men at det må anses for væsentligt, at det nøje overvejes, hvilke beføjelser der tillægges henholdsvis enheden som sådan og de nationale repræsentanter i enheden. Rigsadvokaten finder således ikke, at den danske repræsentant bør tillægges operative anklagerbeføjelser.

Politidirektøren i København finder, at forslagene skønnes at kunne styrke samarbejdet mellem medlemslandenes retsforfølgende myndigheder.

Politifuldmægtigforeningen anser etableringen af Eurojust som endnu et meget vigtigt skridt på vejen i EU-landenes fælles bestræbelser på bekæmpelse af den grænseoverskridende kriminalitet. Foreningen går ud fra, at Justitsministeriet ikke overfører kompetence fra den nuværende anklagemyndighed til de nationale medlemmer af Eurojust. Hvis Justitsministeriet finder, at der bør udpeges en eller flere nationale korrespondenter, bemærker foreningen, at disse bør udpeges blandt de af foreningens medlemmer, der er ansat i politiet, idet det er denne gruppe af foreningens medlemmer, som har den daglige tætte kontakt med efterforskningen, ligesom det er denne gruppe medlemmer, som bl.a. gennem udfærdigelse af diverse retsanmodninger muliggør tværnationale efterforskningsskridt. Foreningen kan forestille sig, at der udpeges 2 - 3 nationale korrespondenter, fordelt jævnt over landet, som tillige samtidigt kunne være udpeget som kontaktpunkter i det europæiske retlige netværk.

Politifuldmægtigforeningen bemærker endelig, at foreningen er af den opfattelse, at den nationale repræsentant i Eurojust bør søges rekrutteret fra samme personkreds som de nationale korrespondenter.

Datatilsynet finder, at det tyske forslag om oprettelse af en Eurojust-stab ikke forekommer særlig gennearbejdet. Der mangler efter tilsynets opfattelse bl.a. bestemmelser om, hvilke former for oplysninger der kan udveksles inden for Eurojust, hvem der har adgang til disse oplysninger, hvordan det sikres, at oplysninger, der f.eks. er behæftet med fejl, ændres, rettes eller slettes, hvilke frister for opbevaring af oplysninger der gælder, samt hvilke øvrige databeskyttelsesregler der finder anvendelse, herunder hvem der skal føre tilsyn med Eurojust.

Datatilsynet anfører for så vidt angår forslaget fra Portugal, Frankrig, Sverige og Belgien om oprettelse af Eurojust, at dette forslag klart er at foretrække som grundlag for de videre drøftelser, om end forslaget på visse punkter er utilstrækkeligt. Efter Datatilsynets opfattelse mangler der således bestemmelser, som regulerer tilsynet med databehandlingen i Eurojust. Der bør derfor i forslaget indarbejdes nærmere bestemmelser vedrørende nationale tilsynsmyndigheder, en fælles tilsynsmyndighed samt de pågældende myndigheders og organers opgaver i relation til Eurojust.

For så vidt angår artikel 15 anfører Datatilsynet, at denne bestemmelse om datasikkerhed bør præciseres, således at det f.eks. fremgår, at der skal etableres totallogning, benyttelsesstatistik, registrering af uautoriserede adgangsforsøg og stikprøvevis kontrol af forespørgsler m.v.

Politiforbundet i Danmark støtter etableringen af Eurojust.

Det Danske Center for Menneskerettigheder anfører for så vidt angår forslaget fra Portugal, Frankrig, Sverige og Belgien om oprettelse af Eurojust bl.a., at Eurojust og de enkelte medlemsstater efter artikel 15, stk. 2, (nu artikel 10, stk. 2) i forslaget skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre et niveau for beskyttelse af personoplysninger, der mindst svarer til det niveau, der følger af anvendelsen af principperne i Europarådets konvention af 28. januar 1981. Et grundlæggende princip for beskyttelsen af personoplysninger i Europarådets konvention er, at individet skal have adgang til indsigt i egne registrerede data og adgang til at få rettet eller slettet sådanne data, hvis de er registreret uretmæssigt, jf. konventionens artikel 8 (b) og (c). Der kan gøres undtagelse herfra, hvis det sker ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund bl.a. for at bekæmpe kriminalitet, jf. artikel 9, stk. 2 (a). Efter centerets opfattelse fremgår det ikke klart, om Eurojusts behandling af personoplysninger generelt er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i Europarådskonventionens artikel 9, stk. 2 (a), eller om individets adgang til indsigt i egne data er beskyttet ved den indsigt, som gælder i forhold til en medlemsstats kompetente myndigheder m.v. Centeret finder derfor, at en præcisering af dette spørgsmål er ønskelig.

Landsforeningen af Beskikkede Advokater anfører bl.a., at der uanset fordelene ved et tættere samarbejde mellem medlemslandenes anklagemyndigheder også er betænkeligheder forbundet med at lade et centralt organ få beføjelser til at iværksætte efterforskning eller retsforfølgning og at forenkle gennemførelsen af anmodninger om gensidig retshjælp.

1. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har senest været drøftet på et møde i Specialudvalget vedrørende politimæssigt og retligt samarbejde den 11. februar 2002.

1. Subsidiaritetsprincippet.

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

1. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Det foreliggende udkast til Rådets afgørelse om oprettelse af Eurojust skønnes ikke at have lovgivningsmæssige konsekvenser. For så vidt angår efterforskning og strafforfølgning indebærer udkastet, at Eurojust alene skal have til opgave at bistå medlemslandene, ligesom Eurojust ikke kan rette bindende anmodninger til medlemslandene som led i efterforskningen og retsforfølgningen i straffesager. Endelig vil det enkelte medlemsland i overensstemmelse med national lovgivning skulle definere de nationale repræsentanters beføjelser. Medlemslandene vil således ikke være forpligtet til at tillægge de nationale medlemmer kompetence for så vidt angår efterforskning og strafforfølgning.

Med hensyn til videregivelse af oplysninger til Eurojust vil dette skulle ske i overensstemmelse med national ret.

For så vidt angår de statsfinansielle konsekvenser bemærkes, at Eurojust efter udkastet skal være fællesskabsfinansieret, idet de nationale repræsentanter dog skal aflønnes af de enkelte medlemslande. Derudover vurderes forslagene ikke at have statsfinansielle konsekvenser.

1. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Gennemførelsen af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. – 16. oktober 1999, herunder de dele af konklusionerne, der vedrører oprettelse af Eurojust, har været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering forud for rådsmøderne (retlige og indre anliggender) den 29. oktober og den 2. december 1999. Aktuelle notater blev oversendt til udvalgene henholdsvis den 20. oktober og 18. november 1999.

Herudover har forslaget om oprettelse af en midlertidig Eurojust-enhed været forelagt for udvalgene til orientering forud for rådsmøderne (retlige og indre anliggender) den 28. september og 30. november – 1. december 2000. Aktuelle notater blev oversendt til udvalgene henholdsvis den 14. september og den 16. november 2000.

Forslagene om oprettelse af Eurojust og den midlertidige Eurojust-enhed er den 22. september 2000 oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg tillige med et grundnotat om forslagene.

Forslaget til rådsafgørelse om oprettelse af Eurojust har været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg til orientering forud for rådsmøderne den 27. – 28. september 2000 og den 16. november 2001. Aktuelle notater blev oversendt til udvalgene henholdsvis den 13. september 2001 og den 2. november 2001. Endvidere har rådsafgørelsen om oprettelse af Eurojust været forelagt for Folketingets partier forud for rådsmødet den 6. – 7. december 2001. Aktuelle notater blev oversendt til partierne den 29. november 2001.

Forslaget til rådsafgørelse om oprettelse af Eurojust blev forelagt for Folketingets Retsudvalg til orientering og for Folketingets Europaudvalg med henblik på forhandlingsoplæg henholdsvis den 12. og den 13. december 2001. Aktuelle notater blev oversendt til udvalgene den 10. december 2001.

Vedrørende: Rammeafgørelse om gennemførelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af aktiver eller bevismidler.

Revideret notat. Ændringer er markeret med kursiv.

• Baggrund.

På sit møde i december måned 1998 godkendte Det Europæiske Råd en handlingsplan udarbejdet af Rådet og Kommissionen med henblik på gennemførelse af Amsterdam-traktatens bestemmelser om et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Et af formålene med planen er, at der gennem fælles handling inden for det politimæssige og strafferetlige samarbejde skal iværksættes en intensiveret indsats for bl.a. at forebygge og bekæmpe organiseret kriminalitet, navnlig terrorisme, menneskehandel, overgreb mod børn, ulovlig våbenhandel, korruption samt svig.

Målet skal bl.a. nås gennem et tættere samarbejde mellem medlemslandenes politimyndigheder og de retlige myndigheder. Det fremgår af handlingsplanen, at der inden to år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden bør iværksættes en proces med henblik på at forenkle procedurerne for gensidig anerkendelse af kendelser og domme i straffesager.

I forbindelse med Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. - 16. oktober 1999 blev rammerne for det fremtidige arbejde med henblik på gensidig anerkendelse af kendelser og domme i straffesager fastlagt, jf. konklusionernes pkt. 33, 36 og 37, der har følgende indhold:

"33. En øget gensidig anerkendelse af retsafgørelser og domme vil sammen med den nødvendige indbyrdes tilnærmelse af lovgivningen kunne lette samarbejdet mellem myndighederne og fremme den retlige beskyttelse af den enkeltes rettigheder. Det Europæiske Råd støtter derfor princippet om gensidig anerkendelse, der efter dets mening bør være hjørnestenen i det retlige samarbejde inden for EU på både det civilretlige og det strafferetlige område. Princippet bør gælde for såvel domme som andre afgørelser truffet af retlige myndigheder."

"36. Princippet om gensidig anerkendelse bør også gælde kendelser, der afsiges under straffesagens forberedelse, især når de giver de kompetente myndigheder mulighed for hurtigt at sikre bevismateriale og beslaglægge aktiver, der let kan flyttes; bevismateriale, der på lovlig vis er indsamlet af myndighederne i en medlemsstat, bør kunne fremlægges for domstolene i de øvrige medlemsstater under hensyn til de dér gældende regler."

"37. Det Europæiske Råd anmoder Rådet og Kommissionen om inden december 2000 at vedtage et program med foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse. I forbindelse med dette program bør der også sættes et arbejde i gang med hensyn til et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument og de aspekter af retsplejen, som det skønnes nødvendigt at vedtage fælles minimumsstandards for, således at princippet om gensidig anerkendelse lettere kan gennemføres under overholdelse af medlemsstaternes grundlæggende retsprincipper."

Rådet vedtog den 29. november 2000 i overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere et program for foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager. Programmet har som første prioritet vedtagelse af et instrument, der gennemfører princippet om gensidig anerkendelse i forhold til indefrysning af bevismidler og aktiver.

På denne baggrund har Frankrig, Sverige og Belgien fremsat et forslag til en rammeafgørelse om gennemførelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af aktiver og bevismidler.

På baggrund af terrorangrebene i USA den 11. september 2001 blev der afholdt et ekstraordinært rådsmøde (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 20. september 2001 med henblik på at drøfte mulighederne for at styrke bekæmpelsen af terrorisme.

På mødet vedtog Rådet en række konklusioner. Punkt 22 i konklusionerne har følgende ordlyd:

"22. Rådet vil snarest efter høring af Europa-Parlamentet vedtage udkastet til rammeafgørelse om gennemførelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af aktiver eller bevismateriale, hvis anvendelsesområde skal udvides til også at omfatte terrorismerelaterede lovovertrædelser, samt udkastet til direktiv om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge."

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse/økonomi og finans) den 16. oktober 2001 bekræftede rådet på ny, at det er fast besluttet på snarest muligt efter at have modtaget og drøftet Europa-Parlamentets udtalelse at vedtage udkastet til rammeafgørelse om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af aktiver eller bevismateria le, hvis anvendelsesområde må udvides til også at omfatte terrorismerelateret kriminalitet.

I konklusionerne på Det Europæiske Råds møde i Gent den 19. oktober 2001 bekræftede Det Europæiske Råd på grundlag af fremskridtene i sagen, at Rådet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6. – 7. december 2001 skal nå til enighed om detaljerne i forbindelse med rammeafgårelsen.

Forslaget til rammeafgårelse var ikke på den endelige dagsorden for rådsmøderne (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 16. november 2001 og den 6. – 7. december 2001. Det forventes, at formandskabet vil forelægge forslaget til rammeafgårelse på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 med henblik på at opnå politisk enighe m.

• **Indhold.**

Forslaget, der er udarbejdet med hjemmel i artikel 31, litra a, og artikel 34, stk. 2, litra b, i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU), indebærer, at kendelser om indefrysning afsagt i en medlemsstat - under forudsætning af at visse formaliteter er overholdt - skal anerkendes af den medlemsstat, der skal gennemføre kendelsen, uden yderligere formaliteter og gennemføres omgående på samme måde, som hvis der havde været tale om e n national indefrysningsskendelse. Forslaget bygger på den forenkledede procedure for eksekvatur, som er fastlagt i Rådets forordning af 1. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgårelser på det civil- og handelsretlige område (Bruxelles I – forordningen).

Forslagets artikel 1 indeholder definitioner af de begreber, der anvendes i rammeafgårelsen. Udstedelsesstaten defineres således som den medlemsstat, hvor en judiciel myndighed defineret i overensstemmelse med national ret i udstedelsesstaten, har udstedt, godkendt eller bekræftet en kendelse om indefrysning i forbindelse med en straffesag. Gennemførelsesstaten er den medlemsstat, hvor formuegodet befinder sig. Efter bestemmelsen er en indefrysningsskendelse enhver foranstaltning, der er truffet af en kompetent judiciel myndighed i udstedelsesstaten med henblik på midlertidigt at forhindre enhver destruktion, ændring, flytning, overførsel eller afhændelse af et formuegode, der vil kunne konfiskeres af udstedelsesstaten og/eller udgør et bevismiddel. Et formuegode defineres som et formuegode af enhver art, fast ejendom, løsøre samt juridiske dokumenter, der beviser adkomst til ell er rettigheder over formuegoder, der af den myndighed, der anmoder om indefrysning, anses for at være udbyttet af én af de lovovertrædelser, der er nævnt i artikel 2 eller et aktiv, der helt eller delvis svarer til værdien af dette udbytte, eller redskaber eller genstande fra en sådan lovovertrædelse. Endelig defineres bevismiddel som genstande, dokumenter og data, der kan anvendes som bevis i en straffesag vedrørende en lovovertrædelse omfattet af artikel 2.

Artikel 2 i rammeafgårelsen vedrører anvendelsesområdet. Anvendelsesområdet er fastlagt efter de samme principper som i udkastet til rammeafgårelse om den europæiske arrestordre og overgivelsesprocedurerne mellem Den Europæiske Unions medlemsstater.

Efter artikel 2 kan en kendelse om indefrysning udstedes for så vidt angår lovovertrædelser, der i det medlemsland, der udsteder kendelsen, kan straffes med mindst 1 års frihedsstraf. Der sondres herefter for så vidt angår anvendelsesområdet mellem de lovovertrædelser, der er omfattet af en positiv-liste, og de lovovertrædelser, der ikke er omfattet af positiv-listen. Positiv-listen svarer til den positivliste, som Rådet nå ede til enighed om i relation til den europæiske arrestordre.

Positiv-listen omfatter en lang række forbrydelser, der principielt er strafbare i alle EU-lande og betragtes som alvorlige forbrydelser. Listen omfatter deltagelse i en kriminel organisation, terrorisme, menneskehandel, seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi, ulovlig handel med narkotika, ulovlig handel med våben, bestikkelse, svig, hvidvaskning, falskmøntneri, IT-kriminalitet, miljøkriminalitet, menneskesmugling, manddrab, handel med organer, bortførelse, racisme, røveri, illegal handel med kulturhistoriske genstande, afpresning, forfalskning af dokumenter, forfalskning af betalingsmidler, ulovlig handel med hormoner, ulovlig handel med radioaktive materialer, biltyveri, voldtægt ildspåsættelse, forbrydelser omfattet af Den Internationale Krigsforbryderdomstols straffemyndighed, kapring af flyvemaskiner og skibe, sabotage. Listen er udarbejdet med udgangspunkt i de lovovertrædelser, som er omfattet af Europol-konventionen og bilaget til denne konvention.

En række af de nævnte forbrydelser er omfattet af EU-instrumenter, der forpligter medlemsstaterne til at kriminalisere nærmere opregnede strafbare handlinger. Det bemærkes, at <DOCUMENT_START>Rådet i en erklæring i tilknytning til rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre vil tilkendegive, at Rådet er enig om i overensstemmelse med artikel 31, litra e, i Traktaten om Den Europæiske Union at fortsætte arbejdet med den indbyrdes tilnærmelse af definitionerne af de lovovertrædelser, der er omfattet af artikel 2, stk. 2, i rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre, med henblik på at opnå den samme retlige forståelse blandt medlemsstaterne. Endvidere vil der i en rådserklæring, der vil blive afgivet med henblik på optagelse i Rådets mødeprotokol i forbindelse med vedtagelsen af rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre, blive medtaget præciserende forklaringer for så vidt angår bl.a. sabotage, pengeafpresning, racisme og fremmedhad.

Hvis en kendelse om indefrysning er udstedt vedrørende en forbrydelse på listen, indebærer artikel 2 i forslaget til rammeafgørelse, at der ikke skal foretages en indgående kontrol af, om forbrydelsen tillige er strafbar i det land, der skal gennemføre indefrysningen.

Det afgørende er således en vurdering af, om der er tale om forhold, der i det begærende land er defineret som en af de forbrydelser, der er nævnt på listen.

Forslaget indeholder imidlertid en række bestemmelser, der begrænser gennemførelsen af forpligtelsen, herunder en række bestemmelser om, i hvilke tilfælde indefrysning kan afslås, ligesom anvendelsesområdet for så vidt angår forbrydelserne på positiv-listen er begrænset til forbrydelser med en strafferamme på mindst 3 år i udstedelseslandet.

For så vidt angår forbrydelser, der ikke er omfattet af listen, kan der gennemføres en kontrol af, om forholdet også er strafbart i det land, som skal gennemføre indefrysningen, men det understreges, at anvendelsen af kravet om dobbelt strafbarhed skal være fleksibelt, således at kravet om dobbelt strafbarhed anses for opfyldt, hvis de handlinger, der er beskrevet i kendelsen om indefrysning, helt eller delvist svarer til en lovovertrædelse i fuldbyrdeelseslandet.

Artikel 3 – 10 vedrører proceduren for gennemførelse af indefrysningskendelser.

Efter artikel 3 skal enhver indefrysningskendelse af den retlige myndighed, der har afsagt kendelsen, fremsendes direkte til den retlige myndighed i gennemførelseslandet, der har kompetence til at gennemføre kendelsen. Ved fremsendelsen skal der vedlægges det i artikel 7 omhandlede certifikat, jf. nedenfor. Det er således klart, at bestemmelsen omfatter kendelser truffet af judicielle myndigheder. *En judicial myndighed omfatter de myndigheder som efter national ret i det land, der har udstedt kendelsen, er defineret som en judicial myndighed.*

Storbritannien og Irland kan afgive en erklæring om, at indefrysningskendelser skal fremsendes til en central myndighed, dog således at eventuelle erklæringer ophører, når Schengen-konventionens bestemmelser om gensidig bistand i straffesager måtte træde i kraft i forhold til Storbritannien og Irland

Artikel 4 indebærer, at de kompetente judicielle myndigheder i gennemførelsesstaten skal anerkende en indefrysningskendelse, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 3, og gennemførelsesstatens kompetente myndigheder skal omgående på samme måde, som hvis der havde været tale om en national indefrysningskendelse, beslutte at gennemføre kendelsen, medmindre myndighederne finder, at der i medfør af artikel 6 er grundlag for at ikke at anerkende eller ikke at gennemføre kendelsen eller der i medfør af artikel 6a er grundlag for at udskyde gennemførelsen af kendelsen.

Beslutningen om og gennemførelsen af kendelsen om indefrysning skal træffes så hurtigt som muligt og så vidt muligt inden for 24 timer efter modtagelsen af kendelsen.

Medmindre det strider mod grundlæggende retsprincipper i det gennemførende land, skal dette land i forbindelse med gennemførelsen overholde de formkrav og procedurer, som det udstedende land har angivet i kendelsen. Bestemmelsen svarer til artikel 4 i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater.

Formuleringen af bestemmelsen svarer i et vist omfang til de relevante bestemmelser i Bruxelles I-forordningen.

Hvis kendelsen gennemføres, skal gennemførelsesstatens kompetente myndigheder omgående orientere udstedelsesstaten herom.

Ethvert yderligere tvangsindgreb, som kendelsen kan give anledning til, skal gennemføres i overensstemmelse med national lovgivning i gennemførelseslandet.

Efter artikel 5 skal indefrysningen af formuegodet opretholdes i gennemførelsesstaten, indtil denne har besvaret den anmodning, som udstedelsesstaten skal fremsende i medfør af artikel 8, jf. nedenfor. Gennemførelsesstaten kan dog efter høring af udstedelsesstaten opstille betingelser med henblik på at begrænse indefrysningens varighed. Forinden gennemførelsesstaten ophæver indefrysningen, skal den underrette udstedelsesstaten herom og samtidig give denne stat mulighed for at fremkomme med sine bemærkninger.

I det tilfælde, hvor kendelsen om indefrysning ophæves af udstedelsesstatens myndigheder, efter at anmodning om gennemførelse er fremsendt til gennemførelsesstaten, eller efter at gennemførelsesstaten har gennemført kendelsen, skal udstedelsesstatens myndigheder omgående underrette gennemførelsesstaten herom.

Artikel 6 omhandler de tilfælde, hvor gennemførelsesstaten kan afslå anerkendelse eller gennemførelse af en indefrysningsskendelse. Det fremgår af bestemmelsen, at gennemførelsesstaten kan afslå at anerkende eller gennemføre indefrysningsskendelsen, hvis det i artikel 7 omhandlede certifikat ikke foreligger, eller hvis det er mangelfuldt udfærdiget.

Endvidere kan gennemførelsesstaten afslå at anerkende eller gennemføre kendelsen, hvis den person, som indefrysningsskendelsen vedrører, nyder immunitet eller privilegier, der efter lovgivningen i gennemførelseslandet gør det umuligt at gennemføre kendelsen. Denne bestemmelse vil således finde anvendelse, hvis der anmodes om indefrysning af dokumenter hos en advokat, og disse dokumenter må anses for at være omfattet af reglerne om advokaters tavshedspligt, eller hvis der anmodes om indefrysning af aktiver tilhørende statsoverhoveder eller andre personer, der nyder immunitet.

Gennemførelsen kan endvidere afslås, hvis kendelsen er ledsaget af en anmodning om konfiskation efter artikel 8 i udkastet til rammeafgørelsen, og det umiddelbart kan fastlægges, at gennemførelsen af kendelsen vil være i strid med princippet om "ne bis in idem", d.v.s. at den person, som formuegodet tilhører, allerede er straffet for den samme lovovertrædelse.

Endelig kan gennemførelsen afslås, hvis den lovovertrædelse, som kendelsen vedrører, ikke udgør en strafbar handling i medfør af lovgivningen i det gennemførende land, og lovovertrædelsen ikke er omfattet af positiv-listen i artikel 2.

I de tilfælde, hvor udstedelseslandet ikke har fremsendt det i artikel 7 nævnte certifikat, kan gennemførelseslandet i stedet for at afslå gennemførelsen af kendelsen, fastsætte en frist, inden for hvilken certifikatet skal foreligge, eller hvor de manglende oplysninger i certifikatet skal være fremsendt. Gennemførelsesstaten kan endvidere vælge at acceptere et dokument svarende til certifikatet eller give udstedelsesstaten dispensation.

Hvis gennemførelsesstaten vil afslå at anerkende eller gennemføre kendelsen, skal det besluttes omgående og straks meddeles udstedelsesstaten.

I de tilfælde, hvor det i praksis er umuligt at gennemføre en indefrysningsskendelse, fordi aktivet eller bevismidlet er forsvundet, destrueret eller ikke kan lokaliseres, skal udstedelsesstaten ligeledes straks underrettes herom.

Artikel 6a vedrører de tilfælde, hvor gennemførelsesstaten kan udsætte gennemførelsen af kendelsen. Dette kan ske, hvis gennemførelsen af kendelsen vil skade igangværende efterforskning i gennemførelseslandet, eller hvis aktivet eller bevismidlet allerede er beslaglagt i forbindelse med en strafferetlig efterforskning. *Endelig kan gennemførelsen udsættes, hvis aktivet allerede er omfattet af en beslutning om arrest eller lignende f.eks. i forbindelse med behandlingen af et konkursbo.*

Udstedelseslandet skal straks underrettes om en beslutning om at udskyde gennemførelsen af kendelsen, og gennemførelseslandet skal sørge for straks at gennemføre kendelsen, når der ikke længere er grundlag for at udsætte gennemførelsen.

Artikel 7 omhandler det certifikat, der skal udfærdiges i forbindelse med en anmodning om gennemførelse af en indefrysningsskendelse. Efter bestemmelsen skal den kompetente myndighed i udstedelsesstaten, der har afsagt kendelsen om indefrysning, undertegne certifikatet og attestere, at oplysningerne er korrekte. Certifikatet skal oversættes til gennemførelsesstatens officielle sprog. Certifikatet indeholder bl.a. oplysninger om den lovovertrædelse, efterforskningen vedrører, kendelsens formål, hvilket aktiv eller bevismiddel kendelsen omhandler og den foranstaltning, som gennemførelsesstaten skal træffe som følge af kendelsen.

Artikel 8 vedrører den efterfølgende behandling af det indefrosne formuegode. Bestemmelsen indebærer, at fremsendelsen af indefrysningsskendelsen i medfør af artikel 3 ligeledes skal omfatte af en anmodning om overførsel af formuegodet til udstedelsesstaten med henblik på anvendelse som bevis, en anmodning om konfiskation, eller en anmodning om, at aktivet forbliver i gennemførelsesstaten, indtil der foreligger en anmodning fra udstedelsesstaten om fuldbyrdelse af en kendelse om konfiskation eller overførsel af formuegodet med henblik på anvendelse som bevis.

Det følger af bestemmelsen, at en anmodning om overførsel af formuegodet skal behandles i gennemførelsesstaten i overensstemmelse med reglerne for gensidig retshjælp i straffesager, mens en anmodning om konfiskation skal behandles efter de internationale regler om fuldbyrdelse af udenlandske straffedomme.

Efter artikel 9 skal medlemsstaterne gennemføre regler, der gør det muligt for den sigtede, tiltalte eller tredjeparter uden opsættende virkning at klage over en kendelse om indefrysning. Klagen skal behandles af de kompetente myndigheder i enten udstedelsesstaten eller gennemførelsesstaten i overensstemmelse med national ret. Der er dog ikke adgang til at indgive klage over indefrysningsskendelsens substans i gennemførelsesstaten. De judicielle myndigheder i

udstedelsesstaten skal orienteres om, at der er indgivet en klage og de fremsatte anbringender med henblik på at fremkomme med bemærkninger. Udstedelsesstaten orienteres endvidere om klagens udfald. De kompetente myndigheder i udstedelses- og gennemførelsesstaten skal tage de nødvendige skridt for at lette adgangen for sigtede tiltalte eller tredjeparter til at indgive klage over en kendelse om indefrysning.

Hvis gennemførelsesstaten efter lovgivningen i det pågældende land er ansvarlig over for en sigtet, en mistænkt eller en tredjepart, skal udstedelsesstaten efter artikel 10 refunderer ethvert beløb, som gennemførelseslandet har udbetalt i erstatning, medmindre erstatningen er begrundet i den adfærd, som gennemførelseslandet har udvist i forbindelse med gennemførelsen. Bestemmelsen omfatter dog ikke klager over kendelsens substans, som alene kan prøves i det udstedende land.

Artikel 11 og artikel 12 omhandler iværksættelse og ikrafttræden. Efter bestemmelsen skal medlemsstaterne senest den 31. december 2002 træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme rammeafgørelsen. *Det må forventes, at der i det endelige udkast til rammeafgørelse fastsættes en anden frist.* Rammeafgørelsen træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i EF-Tidende.

- **Europa-Parlamentet.**

Europa-Parlamentet har den 20. september 2001 afgivet udtalelse vedrørende forslaget til rammeafgørelse. Europa-Parlamentet har i sin udtalelse godkendt forslaget med visse ændringsforslag.

- **Høring.**

Forslaget har været sendt til høring hos berørte myndigheder og organisationer. Det bemærkes, at høringssvarene er afgivet på grundlag af det oprindelige forslag til rammeafgørelse, der imidlertid i løbet af forhandlingerne har undergået visse ændringer. De høringssvar, der vedrører bestemmelser eller dele af bestemmelser, der ikke længere indgår i forslaget, er derfor udeladt.

Justitsministeriet har bl.a. modtaget høringssvar fra Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Advokatrådet, Landsforeningen af Beskikkede Advokater, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Københavns Byret, Den Danske Dommerforening, Foreningen af Politimestre i Danmark, Landsforeningen HK Politiet og Politiforbundet i Danmark.

Rigspolitichefen, Den Danske Dommerforening og Landsforeningen HK Politiet har svaret, at de ikke har bemærkninger til forslaget.

Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Vestre Landsret og Præsidenten for Københavns Byret har svaret, at de ikke finder anledning til at udtale sig om forslaget.

Rigsadvokaten har svaret, at forslaget efter Rigsadvokatens opfattelse kan være af væsentlig betydning for en mere effektiv forfølgning af lovovertrædelser i sager, hvor flere medlemsstaters myndigheder er involveret. Forslaget giver imidlertid anledning til en række principielle overvejelser, navnlig da danske domstole ikke vil være berettigede til at foretage en prøvelse af, om gennemførelsen af en udenlandsk kendelse om beslaglæggelse vil være forenelig med dansk ret.

Foreningen af Politimestre i Danmark har tilkendegivet, at foreningen – uagtet det hensigtsmæssige i at gennemføre en forenklet procedure for gennemførelse her i landet af kendelser om beslaglæggelse afsagt i et andet medlemsland – finder, at det ud fra et retssikkerhedsmæssigt synspunkt er betænkeligt at afskære domstolene her i landet fra at afprøve om de materielle betingelser for en beslaglæggelse er opfyldt og å afskære den person, der har rådighed over det beslaglagte, fra at gøre indsigelser gældende. Efter foreningens opfattelse indeholder retsplejelovens § 806, stk. 3, den fornødne hjemmel til hurtig indskriden ved henvendelser fra udenlandske myndigheder, og med moderne kommunikationsteknik vil det ikke være en uoverstigelig hindring inden 24 timer at fremskaffe den fornødne dokumentation, som kan muliggøre en domstolsprøvelse.

Politiforbundet i Danmark har ingen indvendinger mod forslaget. Forbundet betragter forslaget som et vigtigt og nødvendigt led i bestræbelserne for forebyggelse og bekæmpelse af den organiserede kriminalitet og kan kun anbefale, at der fra dansk side lægges op til en vedtagelse af rammeafgørelsen, og at der fastsættes særlige regler herom i dansk ret, der gør reglerne anvendelige i Danmark.

Det Danske Center for Menneskerettigheder har bl.a. svaret, at det af det fremsendte grundnotat fremgår, at de omhandlede lovovertrædelser anses for strafbare i alle medlemsstater. Efter centrets opfattelse er det ikke klart, om definitionerne for de omfattede lovovertrædelser er nogenlunde ensartede i alle medlemsstater. Det er derfor centrets

opfattelse, at grundlaget for at kunne gennemføre den foreslåede pligt om gensidig anerkendelse er, at kravet om dobbelt strafbarhed er opfyldt. Der kan imidlertid være nuanceforskelle mellem de respektive staters lovgivninger, og det kan i givet fald nødvendiggøre en fortsat prøvelse af, om kravet om dobbelt strafbarhed er opfyldt. Centret peger derfor på nødvendigheden af at gennemføre en komparativ undersøgelse af retstilstanden i medlemsstaterne for så vidt angår det materielle indhold af de omhandlede lovovertrædelser og procedurereglerne for gennemførelse af indefrysning af aktiver og bevismidler.

Centret har endvidere vedrørende klageadgang og erstatningsansvar anført, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 stiller krav om overholdelse af en række retssikkerhedsgarantier i forbindelse med sagsbehandlingen ved domstolene, og i tilknytning hertil kræver artikel 13, at der skal være adgang til effektive retsmidler i fald en persons rettigheder eller friheder er blevet krænket. På denne baggrund finder centret, at formuleringen af reglerne for klageadgang samt udstedelsesstatens erstatningsansvar i rammeafgørelsens artikel 9 og 10 forekommer uklar på nogle, for retssikkerheden, væsentlige områder.

Advokatrådet har svaret, at det af forslaget til rammeafgørelse fremgår, at gennemførelsen her i landet af en udenlandsk kendelse om indefrysning som udgangspunkt skal ske omgående og uden yderligere formaliteter. Dette indebærer, at der ikke ved danske domstole kan ske prøvelse af, om tvangsindgrebet er foreneligt med dansk ret. Allerede på denne baggrund kan Advokatrådet ikke anbefale, at man fra dansk side tilslutter sig det pågældende forslag.

For så vidt angår artikel 7 anfører Advokatrådet, at rammeafgørelsen bør indeholde udtrykkelige regler om, hvilke oplysninger certifikatet som minimum skal indeholde. Efter Advokatrådets opfattelse bør der altid gives oplysninger, som kan sætte gennemførelsesstaten i stand til at vurdere, om indefrysningen er nødvendig, eller om et mindre indgreb er tilstrækkelig. Endvidere bør certifikatets oplysninger være af en sådan karakter, at gennemførelsesstaten kan vurdere, om indefrysningen antager en mere indgribende karakter end den eventuelle senere sanktion.

Med hensyn til forslagets artikel 9 anfører Advokatrådet, at rammeafgørelsen bør indeholde en egentlig appeladgang, som indebærer, at udstedelsesstatens kendelse om indefrysning kan bringes frem til særskilt prøvelse hos en overordnet domstol i gennemførelsesstaten, således at klageretten ikke er begrænset til ikke at omfatte kendelsens substans. Endvidere finder Advokatrådet, at rammeafgørelsen bør gøre op for, at de nationale domstole kan tillægge en klage opsættende virkning.

Landsforeningen af Beskikkede Advokater har svaret, at forslaget til rammeafgørelse kan give anledning til de samme betænkeligheder, som foreningen anførte i forbindelse med protokollen til konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater. Landsforeningen rejste i den forbindelse bl.a. spørgsmålet om dobbelt strafbarhed, ligesom landsforeningen tilkendegav, at det vil være vanskeligt med de foreslåede regler at sikre den nødvendige retsbeskyttelse af herboende personer i forhold til udenlandske afgørelser om beslaglæggelse. Foreningen har tilkendegivet, at disse betænkeligheder bliver så meget større derved, at den, som indgrebet rammer, efter artikel 9, stk. 1, i forslaget, ikke kan påklage afgørelsen i gennemførelsesstaten, men er henvist til at klage vedrørende substansen i kendelsen til udstedelsesstaten.

- **Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Forslaget til rammeafgørelse har senest været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 11. februar 2002.

- **Subsidiaritetsprincippet.**

Forslaget ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Retsplejeloven indeholder ikke bestemmelser om indefrysning, men det må antages, at begrebet indefrysning, der er anvendt i udkastet til rammeafgørelse, omfatter beslaglæggelse, som er reguleret i retsplejeloven.

Efter retsplejelovens § 801 kan der foretages beslaglæggelse til sikring af bevismidler, til sikring af det offentliges krav på sagsomkostninger, konfiskation og bøde, til sikring af forurettedes krav på tilbagelevering eller erstatning, og når tiltalte har unddraget sig sagens videre forfølgning. Ifølge § 802, stk. 1, kan genstande, som en mistænkt har rådighed over, beslaglægges, såfremt den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og der er grund til at antage, at genstande kan tjene som bevis eller bør konfiskeres, eller ved lovovertrædelsen er fravendt nogen, som kan kræve den tilbage. Efter § 802, stk. 2, kan gods, som en mistænkt ejer, beslaglægges, såfremt den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og beslaglæggelse anses for nødvendig for at sikre det offentliges krav på sagsomkostninger, krav på

konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5, bødekraft eller forurettedes krav på erstatning i sagen.

Efter § 802, stk. 3, kan beslaglæggelse af en mistænks hele formue eller en del af denne, herunder formue, som den mistænkte senere måtte erhverve, foretages, såfremt tiltale er rejst for en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, og tiltalte har unddraget sig videre forfølgning i sagen.

Ifølge retsplejelovens § 803, stk. 1, kan genstande, som en person, der ikke er mistænkt, har rådighed over, beslaglægges som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, hvis der er grund til at antage, at genstanden kan tjene som bevis, bør konfiskeres eller ved lovovertrædelse er fravendt nogen, som kan kræve den tilbage.

Afgørelse om beslaglæggelse træffes i alle tilfælde efter politiets begæring, og afgørelsen træffes af retten ved kendelse, jf. retsplejelovens § 806. Såfremt den, som indgrebet retter sig imod, har givet samtykke til indgrebet, træffes afgørelse om beslaglæggelse dog af politiet. Efter retsplejelovens § 807 c iværksætter politiet beslaglæggelsen. Beslaglæggelsen sker indtil videre, men indtil sag ens afgørelse kan begæring om hel eller delvis ophævelse af beslaglæggelse fremsættes over for retten af den, der har interesse heri.

Det fremgår af § 807 d, at rådighedsberøvelse som følge af beslaglæggelse efter § 802, stk. 1, og § 803, stk. 1, bortfalder senest, når sagen er endeligt sluttet ved dom, påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, medmindre det beslaglagte konfiskeres. Gods, der er beslaglagt efter § 802, stk. 2, anvendes først til fyldestgørelse af forurettedes krav på erstatning, dernæst det offentlige krav på sagsomkostninger, dernæst krav på konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5, og dernæst bødekraft.

Beslaglæggelse efter § 802, stk. 3, bortfalder, når tiltalte ikke længere undtager sig forfølgning, medmindre der er bestemte grunde til at antage, at tiltalte på ny vil undtage sig forfølgningen.

Byrettens afgørelse om beslaglæggelse kan indbringes for landsretten.

Gennemførelse af beslaglæggelse her i landet forudsætter bl.a. som minimum, at efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der efter dansk ret er undergivet offentlig påtale. I visse tilfælde forudsætter beslaglæggelse, at lovovertrædelsen kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover.

Retsplejeloven indeholder ikke særlige bestemmelser om gennemførelse af udenlandske kendelser om beslaglæggelse.

Danmark har imidlertid tiltrådt den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager (Retshjælpskonventionen), og det følger af artikel 1 i konventionen, at de kontraherende parter forpligter sig til i overensstemmelse med konventionens bestemmelser i videst muligt omfang at yde hinanden bistand med henblik på retsforfølgning af forbrydelser. Efter artikel 3 i konventionen skal den anmodede stat i overensstemmelse med national lovgivning efterkomme retsanmodninger, der vedrører en straffesag, og som fremsættes af den begærende stats judicielle myndigheder med henblik på fremskaffelse af beviser, herunder f.eks. beslaglæggelse eller udlevering af bevismateriale, akter eller dokumenter. Danmark har endvidere tiltrådt den europæiske konvention af 8. november 1990 om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold (Hvidvaskkonventionen). Det følger af konventionens artikel 11, at en part på anmodning fra en anden part, der har iværksat strafferetlig forfølgning eller retlige skridt med henblik på konfiskation, skal træffe de nødvendige foreløbige foranstaltninger som f.eks. fastfrysning eller beslaglæggelse med henblik på at forhindre handel med, overførsel af eller råden over formuegoder, der kan gøres til genstand for en anmodning om konfiskation, eller som ville kunne tjene til at efterkomme anmodningen.

Uanset at retsplejeloven ikke indeholder særlige bestemmelser om gennemførelse af udenlandske kendelser om beslaglæggelse, antages det med støtte i retspraksis, at udenlandske kendelser om beslaglæggelse kan gennemføres her i landet, hvis den kompetente myndighed i det land, hvor kendelsen er afsagt, fremsender en anmodning herom til de kompetente danske myndigheder. Anmodningen gennemføres i givet fald efter en analogi af retsplejelovens regler, herunder reglerne om kompetencen til at træffe beslutning om beslaglæggelse. En udenlandsk anmodning om beslaglæggelse kan kun imødekommes, hvis beslaglæggelse ville kunne gennemføres i forbindelse med en tilsvarende national strafferetlig efterforskning. Gennemførelse af udenlandske anmodninger om beslaglæggelse er endvidere betinget af, at det forhold, som efterforskningen vedrører, er strafbart efter dansk lovgivning (krav om dobbelt strafbarhed).

Der gælder ikke efter de internationale konventioner en absolut pligt for det anmodede land til at gennemføre en anmodning om beslaglæggelse. Efter Retshjælpskonventionens artikel 2 kan anmodninger om retshjælp afslås, hvis anmodningen vedrører en forbrydelse, der af den anmodede stat betragtes som en politisk forbrydelse eller en forbrydelse, der har forbindelse med en politisk forbrydelse. Endvidere kan en anmodning afslås, hvis den anmodede

stat finder, at imødekomme af anmodningen vil kunne krænke den pågældende stats suverænitet, bringe dens sikkerhed i fare, stride mod dens almindelige retsprincipper eller skade andre livsvigtige interesser. Efter artikel 51 i Schengen-konventionen kan den anmodede stat endvidere afslå at imødekomme en anmodning om beslaglæggelse, hvis gennemførelsen af anmodningen ikke er forenelig med denne stats lovgivning. Ifølge artikel 18 i Hvidva skkonventionen gælder der tilsvarende muligheder for at afslå at imødekomme en anmodning om beslaglæggelse.

Retsplejelovens kapitel 93 a indeholder regler om erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning. Efter § 1018 b kan der tillægges en sigtet, der som led i strafferetlig forfølgning har været udsat for andre straffeprocessuelle indgreb end anholdelse og varetægtsfængsling, herunder beslaglæggelse, erstatning, hvis påtale opgives eller pågældende frifindes, uden at dette er begrundet i, at den pågældende findes utilregnelig. Erstatning ydes for økonomisk skade samt for lidelse, tort, ulempe og forstyrrelse eller ødelæggelse af stilling og forhold. Ifølge § 1018 c kan erstatning ydes, hvis det findes rimeligt, i de tilfælde, hvor der over for en person, der ikke har været sigtet, har været iværksat indgreb som led i en strafferetlig forfølgning.

Bestemmelserne finder anvendelse i forhold til indgreb, der gennemføres her i landet, samt i forhold til indgreb, der gennemføres i udlandet på begæring af danske myndigheder.

Retsplejeloven indeholder ikke særlige bestemmelser om gennemførelse af udenlandske kendelser om beslaglæggelse. Som nævnt ovenfor antages det imidlertid med støtte i retspraksis, at udenlandske kendelser om beslaglæggelse på visse betingelser kan gennemføres her i landet efter en analogi af retsplejelovens regler om beslaglæggelse.

Det vil imidlertid ikke efter dansk ret være muligt at anerkende og foretage direkte gennemførelse af udenlandske kendelser om beslaglæggelse i overensstemmelse med de regler, der følger af forslaget til rammeafgørelse.

Gennemførelse her i landet af en udenlandsk kendelse om beslaglæggelse forudsætter, at der forinden indgrebet iværksættes – og i overensstemmelse med retsplejelovens kompetenceregler - foretages en prøvelse af, om gennemførelsen af beslaglæggelsen er forenelig med dansk ret. Forslaget til rammeafgørelse indebærer imidlertid en forpligtelse til at træffe beslutning om at gennemføre en udenlandsk kendelse om læggelse, hvis det i rammeafgørelsen nævnte certifikat er fremsendt og korrekt udfyldt. En dansk domstol vil derfor som udgangspunkt ikke være berettiget til at foretage en prøvelse af, om gennemførelsen af en udenlandsk kendelse om beslaglæggelse vil være forenelig med dansk ret.

Den ordning, som forslaget til rammeafgørelse lægger op til, vil derfor kræve, at der fastsættes særlige regler herom i dansk ret.

Den procedure vedrørende klageadgang, der er foreslået i artikel 9, og bestemmelsen i artikel 10 om udstedelsesstatens ansvar vil kræve, at der fastsættes særlige regler herom i dansk ret.

• Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Forslaget til rammeafgørelse har været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg til orientering forud for den fælles samling i Rådet (økonomi og finans/retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 16. oktober 2001. Aktuelle notater blev oversendt til udvalgene den 8. oktober 2001. Forslaget har endvidere været forelagt for udvalgene til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt ci vilbeskyttelse) den 16. november 2001. Aktuelle notater er oversendt den 2. november 2001. *Herudover har forslaget været forelagt for udvalgene i forbindelse med rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6. – 7. december 2001. Aktuelle notater blev oversendt til Folketingets partier den 29. november 2001. Aktuelle notater blev efterfølgende oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg henholdsvis den 10. og den 4. december 2001.*

Programmet for foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager har været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 30. november – 1. december 2000. Aktuelle notater blev oversendt til udvalgene den 16. november 2000. Gensidig anerkendelse af strafferetlige afgørelser om beslaglæggel været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 29. maj 2000. Aktuelle notater blev oversendt til udvalgene henholdsvis den 17. maj og den 18. maj 2000.

Forslaget til rammeafgørelse er tillige med et grundnotat om forslaget er oversendt til udvalgene den 31. maj 2001. Forslaget til rammeafgørelse har endvidere været forelagt for udvalgene forud for den fælles samling i Rådet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse/økonomi og finans) den 16. oktober 2001. Aktuelt notat er oversendt til udvalgene den 9. oktober 2001.

Gennemførelsen af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. – 16. oktober 1999, herunder de dele af konklusionerne, der vedrører gensidig anerkendelse af strafferetlige afgørelser, har været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering forud for rådsmøderne (retlige og indre anliggender) den 29. oktober og den 2. december 1999. Aktuelle notater blev oversendt til udvalgene henholdsvis den 20. oktober og den 18. november 1999.

Vedrørende: Rapport om gennemførelsen af Rådets rammeafgørelse af 29. maj 2000 om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen.

Nyt notat.

1. Baggrund.

I Rådets forordning nr. 974/98 af 3. maj 1998 om indførelse af euroen fastsættes det, at eurosedler og euromønter skal sættes i omløb fra den 1. januar 2002, og at de deltagende medlemsstater skal sikre, at der findes passende sanktioner mod efterligning og forfalskning af eurosedler og euromønter.

I handlingsplanen om organiseret kriminalitet, vedtaget af Rådet den 28. april 1997, henstilles det, at Kommissionen undersøger behovet for fælles foranstaltninger med henblik på beskyttelse af euroen mod falskmøntneri.

Kommissionen har i sit arbejdsprogram for bekæmpelse af svig i perioden 1998-99 ligeledes anført, at det er vigtigt at skabe et tilstrækkeligt retsgrundlag for en ensartet beskyttelse af euroen, som bl.a. skal omfatte en fælles definition af falskmøntneri samt retlig beskyttelse af euroen.

Beskyttelsen af euroen er endvidere behandlet i Kommissionens meddelelse af 31. juli 1998 til Rådet, Europa-Parlamentet og Den Europæiske Centralbank med titlen "Beskyttelse af euroen mod falskmøntneri" samt i Den Europæiske Centralbanks henstilling af 7. juli 1999 om eurosedlers og euromønters retlige beskyttelse.

Endelig vedtog Rådet den 28. maj 1999 en resolution om styrkelse af den strafferetlige beskyttelse mod falskmøntneri i forbindelse med indførelsen af euroen.

Det fremgår af nævnte resolutions pkt. B, at der med henblik på beskyttelse af euroen skal udarbejdes et bindende juridisk instrument, som bygger på 1929-konventionen.

På denne baggrund vedtog Rådet den 29. maj 2000 en rammeafgørelse om styrkelse af den strafferetlige beskyttelse mod falskmøntneri i forbindelse med indførelsen af euroen.

Efter rammeafgørelsens artikel 10 skal medlemsstaterne senest den 31. december 2000 have gennemført de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde den forpligtelse, de har til at beskytte euroen mod falskmøntneri, før den sættes i omløb.

Endvidere skal medlemsstaterne senest den 31. marts 2001 have gennemført de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde de øvrige forpligtelser, som følger af rammeafgørelsen.

Herudover skal Rådet senest den 30. juni 2001, på baggrund af indberetninger fra medlemsstaterne om de gennemførte foranstaltninger og på baggrund af en rapport udfærdiget af Kommissionen, foretage en vurdering af, i hvilken udstrækning medlemsstaterne har gennemført de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde de forpligtelser, som følger af rammeafgørelsen.

På den baggrund har Rådets Generalsekretariatet i samarbejde med Kommissionen udarbejdet en rapport om medlemsstaternes gennemførelse af Rådets rammeafgørelse af 29. maj 2000 (2000/383/RIA) om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 forventes rapporten forelagt Rådet til orientering.

1. Indhold

I rapporten konkluderes det helt generelt, at medlemsstaterne har opfyldt de forpligtelser, som rammeafgørelsen om falskmøntneri pålægger dem, og at euroen i medlemsstaterne nyder en høj grad af strafferetlig og anden beskyttelse mod falskmøntneri. I rapporten anføres endvidere, at mens hovedsigtet med instrumentet klart må

anses for opfyldt, så er der forsat nogle medlemsstater, der endnu ikke har gennemført visse af rammeafgørelsens bestemmelser i national ret.

Det anføres i rapporten, at fristen for gennemførelse af rammeafgørelsen i national ret i nogle medlemsstater er overskredet, fordi de juridiske procedurer endnu ikke er afsluttede, eller fordi relevante nationale bestemmelser endnu ikke er trådt i kraft.

For så vidt angår artikel 2 om forholdet til 1929-konventionen anføres i rapporten, at en medlemsstat endnu ikke har tiltrådt 1929-konventionen, mens det for så vidt angår artikel 3 om de strafbare handlinger anføres, at det er muligt, at visse medlemsstater må genoverveje deres lovgivning for så vidt angår falskmøntneri.

For så vidt angår artikel 4 om andre strafbare handlinger og artikel 5 om penge, som ikke er udstedt, men som er bestemt til at blive sat i omløb, har de fleste medlemsstater efter rapporten gennemført de nødvendige foranstaltninger, idet en række medlemsstater dog ikke har overholdt den særlige gennemførelsesfrist i artikel 5.

Det fremgår af rapporten, at en række medlemsstater alene lever op til minimumskravet i artikel 6 til medlemsstaternes strafferammer på fængsel indtil 8 år i tilfælde, hvor der er tale om falskmøntneri under skærpende omstændigheder.

Herudover fremgår det af rapporten, at visse medlemsstater ikke fuldt ud har gennemført artikel 7, stk. 2, om straffemyndighed, og at visse medlemsstater endvidere ikke har gennemført artikel 8 og 9 om strafansvar for juridiske personer.

Henset til, at nogle medlemsstater endnu ikke har afsluttet gennemførelsen af visse af rammeafgørelsens bestemmelser i national ret, lægges der i rapporten op til, at Rådet tager rapporten til efterretning, og at Rådet beslutter, at Rådssekretariatet i slutningen af september måned 2002 – på grundlag af yderligere oplysninger fra medlemsstaterne - skal udarbejde endnu en rapport om medlemsstaternes gennemførelse af rammeafgørelsen.

Det bemærkes, at Danmark fuldt ud har gennemført rammeafgørelsen inden for de fastsatte tidsfrister.

1. Europa-Parlamentet

Rapporten om gennemførelse af rammeafgørelsen om falskmøntneri har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet.

4. Høring

Rapporten har ikke været sendt i høring.

1. Specialudvalget vedrørende politimæssigt og retligt samarbejde

Sagen har været drøftet i Specialudvalget vedrørende politimæssigt og retligt samarbejde på et møde den 11. februar 2002.

1. Subsidiaritetsprincippet

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

1. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Rapporten har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser

1. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg

Rapporten har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Vedrørende: Oversigt over den bedste praksis i forbindelse med Schengen-reglernes anvendelse.

Revideret notat. Ændringer er markeret med kursiv.

1. Baggrund.

I 1998 blev der inden for rammerne af Schengen-samarbejdet nedsat et stående udvalg vedrørende Schengen-reglernes gennemførelse og anvendelse.

Efter Schengen-reglernes integration i Den Europæiske Union i forbindelse med Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 gennemføres dette arbejde af Rådets arbejdsgruppe vedrørende Schengen-evaluering.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) og mødet i Det Blandede Udvalg den 28. - 29. maj 2001 godkendte Rådet (Schengen-landene) en handlingsplan for det fremtidige evalueringsarbejde.

I handlingsplanen lægges der op til en evaluering af Schengen-reglernes anvendelse i de nuværende Schengen-lande med henblik på en analyse af den praktiske gennemførelse af Schengen-reglerne. På baggrund af evalueringsresultaterne vil der blive udarbejdet oversigter over den bedste praksis inden for udvalgte områder. Disse oversigter vil bl.a. kunne anvendes i forbindelse med ansøgerlandenes forberedende arbejde med henblik på de pågældende landes gennemførelse og anvendelse af Schengen-reglerne.

Oversigterne forventes at vedrøre følgende områder:

1. Kontrol ved de ydre grænser
1. Visum
1. Betingelserne for udlændinges indrejse og ophold, herunder bekæmpelse af ulovlig

indvandring og ulovligt ophold, udsendelse og tilbagetagelse

1. Politisamarbejdet
1. Udlevering og gensidig retshjælp i straffesager
1. Narkotikabekæmpelse
1. Schengen-informationssystemet
1. Beskyttelse af personoplysninger

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) og mødet i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 6. – 7. december 2001 tog Rådet det daværende belgiske formandskabs redegørelse om status for udarbejdelsen af oversigter over bedste praksis i forbindelse med Schengen-reglernes anvendelse og formandskabets oplæg med henblik på det e arbejde til efterretning.

Det forventes, at formandskabet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 vil fremlægge et katalog over bedste praksis i forbindelse med Schengen-reglernes anvendelse for så vidt angår ydre grænsekontrol samt udsendelse og tilbagetagelse. Samtidig lægges der op til vedtagelse af en række rådskonklusioner i tilknytning til kataloget.

1. Indhold.

Arbejdet med udarbejdelsen af kataloget over bedste praksis vedrørende ydre grænsekontrol (sø- og landegrænser samt lufthavne) samt udsendelse og tilbagetagelse blev påbegyndt under det tidligere belgiske formandskab.

Formålet med udarbejdelsen af oversigter over bedste praksis er ikke at opstille nye krav over for de nuværende medlemslande eller ansøgerlandene, men derimod at tydeliggøre og udvikle de eksisterende Schengen-regler.

Udarbejdelsen af oversigter over bedste praksis vil blive spredt over flere formandskaber, som hver gennemgår tre-fire områder med henblik på at kunne afslutte arbejdet i løbet af 2003.

I udkastet til rådskonklusioner i tilknytning til kataloget over den bedste praksis vedrørende ydre grænsekontrol (sø- og landegrænser samt lufthavne) samt udsendelse og tilbagetagelse lægges der op til, at reglerne for lokal grænsetrafik bør præciseres, herunder særligt med henblik på at klarlægge betingelserne for sådanne aftaler.

Endvidere lægges der op til, at reglerne for GA-flyvninger (flyvninger, der ikke indgår i den faste ruteart, eksempelvis taxa-flyvninger) bør præciseres.

I udkastet til rådskonklusioner anføres det, at reglerne for kontrol af lystbåde, fiskefartøjer og – om muligt - krydstogtskibe bør præciseres.

Muligheden for at udarbejde et standard træningsmodul for de tjenester, der varetager grænsekontrollen, herunder et specifikt modul vedrørende forfalskede dokumenter, bør tillige undersøges i de rette fora.

Herudover vil rådskonklusionerne understrege vigtigheden af et tæt samarbejde mellem de tjenester, der varetager grænsekontrollen, og andre retshåndbærende myndigheder.

I udkastet til rådskonklusioner lægges der endelig op til at studere muligheden for at harmonisere reglerne vedrørende rejsedokumenter og visa for søfolk.

1. Europa-Parlamentet.

Sagen vil ikke blive forelagt for Europa-Parlamentet til udtalelse.

1. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af sagen.

1. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har *senest* været drøftet på et møde i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 11. februar 2002.

1. Subsidiaritetsprincippet.

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

1. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

1. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Forslaget har været forelagt for udvalgene i forbindelse med rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6. – 7. december 2001. Aktuelle notater blev oversendt til Folketingets partier den 29. november 2001. Aktuelle notater blev efterfølgende oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg henholdsvis den 10. og den 4. december 2001.

Vedrørende: Rådets afgørelse om Irlands anmodning om at deltage i visse dele af Schengen-reglerne.

Revideret notat. Ændringer markeret med kursiv.

• Baggrund.

Ved Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 blev Schengen-samarbejdet integreret i Den Europæiske Union. De nærmere regler i forbindelse med Schengen-samarbejdets integration følger af en protokol (Schengen-protokollen), der ved Amsterdam-traktaten er knyttet som bilag til Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (TEF) og Traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

Efter artikel 4 i Schengen-protokollen kan Storbritannien og Irland til enhver tid anmode om helt eller delvist at deltage i Schengen-reglerne. Rådet træffer afgørelse om anmodningen med enstemmighed blandt Schengen-landene og repræsentanten for det pågældende medlemslands regering.

Rådet imødekom ved sin afgørelse af 29. maj 2000 Storbritanniens anmodning om at deltage i visse dele af Schengen-reglerne (2000/365/EF, EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43).

Irland har ved skrivelser af 16. juni 2000 og 1. november 2001 anmodet om at deltage i en række af Schengen-reglerne. Denne anmodning omhandler stort set de samme bestemmelser, som er omfattet af Rådsafgørelsen af 29. maj 2000 vedrørende Storbritannien.

Kommissionen har den 14. september 2000 i medfør af artikel 4, stk. 2, i Schengen-protokollen afgivet en udtalelse om anmodningen. Kommissionen har i den forbindelse henstillet, at Rådet imødekommer Irlands anmodning.

Kommissionen har endvidere henstillet, at Rådet træffer en positiv afgørelse om alle elementerne i Irlands anmodning. Afgørelsen skal sikre en sammenhængende anvendelse af de Schengen-regler, som Irland ønsker at deltage i, uden at påvirke den måde, hvorpå det samlede regelsæt fungerer mellem de øvrige Schengen-lande.

Endelig har Kommissionen henstillet, at Rådet træffer en afgørelse, der med de fornødne ændringer indeholder alle relevante bestemmelser i Rådets afgørelse af 29. maj 2000 i anledning af anmodningen fra Storbritannien om at deltage i dele af Schengen-reglerne.

På denne baggrund har formandskabet med hjemmel i Schengen-protokollens artikel 4 fremlagt et udkast til en rådsafgørelse vedrørende Irlands anmodning om at deltage i dele af Schengen-reglerne samt udkast til to erklæringer i tilknytning til rådsafgørelsen.

Danmark deltager fuldt i rådsafgørelsen, der vedtages med hjemmel i Schengen-protokollens artikel 4.

Efter Schengen-protokollens artikel 4, jf. artikel 1, vedtages afgørelsen med enstemmighed blandt Schengen-landene og Irland.

Udkastet til rådsafgørelse om anmodningen fra Irland om at deltage i visse dele af Schengen-reglerne forventes forelagt på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 med henblik på vedtagelse.

• **Indhold.**

Formandskabets udkast til rådsafgørelse giver Irland ret til at deltage i Schengen-reglerne inden for følgende områder:

- Ledsageforanstaltninger på asylområdet (bortset fra regler om ansvar for behandling af asylansøgninger)
- Politisamarbejdet (bortset fra bestemmelser med relation til grænseoverskridende observation og forfølgelse)
- Gensidig retshjælp i straffesager
- Anvendelse af ne bis in idem-princippet
- Udlevering
- Overførelse af fuldbyrdelseskompetence i straffesager
- Narkotika
- Schengen-informationssystemet
- Beskyttelse af personoplysninger i Schengen-informationssystemet.

Irland ønsker – ligesom Storbritannien - ikke at deltage i bestemmelser, der vedrører ophævelse af personkontrollen ved de indre grænser, eller de bestemmelser vedrørende Schengen-informationssystemet, herunder artikel 96 om oplysninger vedrørende uønskede udlændinge, der er knyttet hertil.

På den baggrund har en arbejdsgruppe under Rådet undersøgt og bekræftet, at Schengen-informationssystemet kan opbygges på en sådan måde, at Irland i lighed med Storbritannien forhindres dels i at indlægge oplysninger i systemet på grundlag af artikel 96, dels i at få adgang til sådanne oplysninger, som andre lande har indlagt.

Irlands delvise deltagelse i reglerne vedrørende Schengen-informationssystemet rejser imidlertid en række fortolkningsmæssige spørgsmål i forhold til andre bestemmelser i Schengen-konventionen. På den baggrund er det i artikel 4, stk. 2, i udkastet til rådsafgørelse fastsat, at Rådet træffer afgørelse om de retlige og tekniske betingelser for Irlands delvise deltagelse i bestemmelserne vedrørende Schengen-informationssystemet, inden disse bestemmelser bringes i anvendelse i forhold til Irland. Spørgsmålet skal forinden drøftes nærmere i en arbejdsgruppe under Rådet. Rådsafgørelsen af 29. maj 2000 vedrørende Storbritannien indeholder en tilsvarende bestemmelse.

Som konsekvens af det overfor anførte ønsker Irland endvidere ikke at deltage i bestemmelser inden for følgende områder:

- Passage af de indre grænser
- Passage af de ydre grænser
- Visum
- Betingelser for udlændinges indrejse og ophold
- Opholdstilladelser og indberetninger med henblik på nægtelse af adgang

- Ansvar for behandling af asylansøgninger.

Irland ønsker desuden ikke at deltage i bestemmelser vedrørende:

- Skydevåben og ammunition.

Udkastet til rådsafgørelse forpligter Irland til at godkende bestemmelserne i de respektive landes tiltrædelsesaftaler.

Ifølge udkastet til rådsafgørelse deltager Irland fuldt ud i vedtagelsen af retsakter, der udbygger de Schengen-regler, som Irland deltager i. Dette gælder fra tidspunktet for Rådets afgørelse om Irlands delvise deltagelse i Schengen-reglerne. Irlands deltagelse i en videreudvikling af Schengen-reglerne vil således ikke være afhængig af en skriftlig meddelelse i medfør af artikel 5 i Schengen -protokollen.

I tilknytning til udkastet til rådsafgørelse er der udarbejdet udkast til to erklæringer. Der er dels tale om et udkast til en rådserklæring, hvorefter Irland, inden de relevante Schengen-bestemmelser træder i kraft, er forpligtet til at underrette Rådet om alle forhold, som kan have afgørende indvirkning på de relevante områder, og dels et udkast til en fælles erklæring fra Danmark og Irland vedrørende Rådets afgørelse af 1. december 2000 om en fuldstændig gennemførelse af Schengen-reglerne i Danmark (2000/777/EF, EFT L 309 af 9.12.2000, s. 24). Det fremgår af denne erklæring, at Irland vil acceptere Rådets konklusioner vedrørende iværksættelse af nødvendige foranstaltninger, herunder med henblik på anvendelse af Schengen-informations-systemet, i Grønland og på Færøerne.

Når Rådet konstaterer, at Irland opfylder forudsætningerne for at træde ind i det praktiske samarbejde på grundlag af de Schengen-regler, der er nævnt i rådsafgørelsen, vil disse regler blive bragt i anvendelse i forhold til Irland ved en ny rådsafgørelse.

- **Europa-Parlamentet.**

Sagen vil ikke blive forelagt for Europa-Parlamentet til udtalelse.

- **Høring.**

Der er ikke foretaget høring i anledning af udkastet til rådsafgørelse.

- **Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.**

Sagen har senest været drøftet på et møde i Specialudvalget vedrørende politimæssigt og retligt samarbejde den 11. februar 2002.

- **Subsidiaritetsprincippet.**

Subsidiaritetsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

- **Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.**

Udkastet til rådsafgørelse ses ikke at have statsfinansielle eller lovgivningsmæssige konsekvenser.

- **Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.**

Udkastet til rådsafgørelse har været forelagt for udvalgene i forbindelse med rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6. – 7. december 2001. Aktuelle notater blev oversendt til Folketingets partier den 29. november 2001. Aktuelle notater blev efterfølgende oversendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg henholdsvis den 10. og den 4. december 2001.

Vedrørende: Forbindelserne med USA.

Nyt notat.

1. Baggrund.

På baggrund af terrorangrebene i USA den 11. september 2001 blev der afholdt et ekstraordinært rådsmøde (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 20. september 2001 og et ekstraordinært møde i Det Europæiske Råd den 21. september 2001 med henblik på at drøfte mulighederne for at styrke bekæmpelsen af terrorisme. Rådet og Det Europæiske Råd vedtog i forbindelse hermed en række konklusioner vedrørende initiativer som led i en styrkelse af indsatsen på området.

I konklusionerne lægges der op til en nærmere undersøgelse af mulighederne for at indgå en aftale mellem EU og USA på grundlag af artikel 38 i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU) med henblik på at styrke det strafferetlige samarbejde om bekæmpelse af bl.a. terrorisme.

Der er på denne baggrund indledt foreløbige drøftelser mellem formandskabet og USA om indgåelse af en sådan samarbejdsaftale.

Det forventes, at Rådet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar vil blive orienteret om status for de foreløbige drøftelser med USA om indgåelse af en samarbejdsaftale, og at Rådet i den forbindelse vil få lejlighed til at drøfte en eventuel bemyndigelse til formandskabet med henblik på forhandlinger med USA om indgåelse af en aftale.

1. Indhold.

Det følger af artikel 38, jf. artikel 24, i TEU, at Rådet kan bemyndige formandskabet, der om nødvendigt bistås af Kommissionen, til at indlede forhandlinger med en eller flere stater eller internationale organisationer om indgåelse af en aftale om politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager. Sådanne aftaler indgås af Rådet med enstemmighed efter henstilling fra formandskabet. Ingen aftale er bindeende for en medlemsstat, hvis repræsentant i Rådet meddeler, at medlemsstaten må opfylde de krav, der gælder ifølge dens egen forfatningsmæssige procedure. De øvrige medlemmer af Rådet kan vedtage, at aftalen skal gælde foreløbigt for dem.

På denne baggrund har formandskabet indledt foreløbige drøftelser med USA om indgåelse af en eventuel strafferetlig samarbejdsaftale mellem EU og USA i medfør af TEU artikel 38.

Samarbejdsaftalen vil i givet fald kunne indeholde bestemmelser om udlevering, herunder om udlevering af egne statsborgere og om begrænsning af muligheden for at afslå udlevering i forbindelse med politiske forbrydelser. Endvidere vil aftalen kunne indeholde bestemmelser om særlige former for gensidig bistand som led i efterforskningen og retsforfølgningen i straffesager, herunder bestemmelser om fælles efterforskningshold og afhøring ved hjælp af videokonference.

Afhængig af udfaldet af de foreløbige drøftelser med de amerikanske myndigheder er det formandskabets hensigt i løbet af 1. halvår af 2002 at fremlægge et konkret forslag med henblik på Rådets bemyndigelse af formandskabet til at indlede egentlige forhandlinger med USA om indgåelse af en samarbejdsaftale på det strafferetlige område.

1. Europa-Parlamentet.

Sagen har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet.

1. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af sagen.

1. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde den 11. februar 2002.

1. Subsidiaritetsprincippet.

Sagen ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

1. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen giver ikke på nuværende tidspunkt anledning til nærmere overvejelser om eventuelle lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

1. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Udkast til rådskonklusioner blev forelagt Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg forud for det ekstraordinære rådsmøde den 20. september 2001. Et aktuelt notat om sagen blev oversendt den 18. september 2001. Rådskonklusionerne blev efterfølgende oversendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg den 21. september 2001.

Endvidere blev Folketingets Europaudvalg den 21. september 2001 orienteret om det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd samme dag. Folketingets Europaudvalg modtog efterfølgende den 25. september 2001 en mundtligt redegørelse for det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd, ligesom konklusionerne fra mødet er oversendt til udvalget.

Gennemførelsen af rådskonklusionerne har endvidere været forelagt til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 16. oktober 2001. Et aktuelt notat om sagen blev oversendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg henholdsvis den 2. oktober 2001 og den 5. oktober 2001.

Gennemførelsen af rådskonklusionerne har endelig været forelagt til orientering forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6. – 7. december 2001. Et aktuelt notat om sagen blev oversendt til udvalgene den 3. december 2001.

Vedrørende: Mødet på ministerniveau med kandidatlandene.

Nyt notat

1. Baggrund.

Udvidelsesprocessen i EU omfatter 13 kandidatlande (Bulgarien, Cypern, Estland, Letland, Litauen, Malta, Polen, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet, Tyrkiet og Ungarn).

Som led i udvidelsesprocessen afholdes der løbende møder på ministerniveau mellem EU's medlemsstater og kandidatlandene.

Det spanske formandskab har taget initiativ til, at der i tilknytning til rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 afholdes et møde med kandidatlandenes justits- og indenrigsministre.

1. Indhold.

Det forventes, at drøftelserne med kandidatlandene vil dreje sig om mulighederne for at styrke samarbejdet mellem EU-landene og kandidatlandene om retlige og indre anliggender forud for kandidatlandenes indtræden i EU. Drøftelserne forventes navnlig at fokusere på bekæmpelsen af narkotikakriminalitet, grænsekontrol og styrkelse af retsstatsprincippet i kandidatlandene.

EU har gennem en lang årrække haft et tæt samarbejde med kandidatlandene, herunder for så vidt angår retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse. Samarbejdet på dette område blev tidligt fokuseret på bl.a. en styrkelse af de institutionelle og administrative forhold i kandidatlandene, som er af afgørende betydning i forbindelse med optagelsesforhandlingerne.

En væsentlig del af samarbejdet med kandidatlandene finder sted inden for rammerne af Phare-programmet, der blev indført i 1989 med det formål at yde bistand til genopbygningen af de central- og østeuropæiske lande. I første omgang var programmet kun møntet på Polen og Ungarn, men er siden udvidet, så det i dag omfatter 13 central- og østeuropæiske lande (Albanien, Bosnien-Hercegovina, Bulgarien, Estland, Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, Ungarn, Letland, Litauen, Polen, Rumænien, Tjekkiet, Slovakiet og Slovenien).

Det seneste Phare-program gælder for perioden 2000-2006 og har et budget på over 10 mia. euro, der afholdes over Fællesskabets budget. En af hovedprioriteterne for det gældende Phare-program er en styrkelse af institutioner og administrationer i de lande, der er omfattet af programmet, herunder størsteparten af kandidatlandene.

I relation til narkotikabekæmpelsen forventes det, at medlemslandene og kandidatlandene vil nå til enighed om en fælles erklæring, hvori de fastslår deres vilje til at iværksætte de nødvendige foranstaltninger med henblik på gennemførelsen af EU's narkotikastrategi og narkotikahandlingsplan for perioden 2000 - 2004, herunder i form af en øget indsats over for efterspørgslen efter ulovlige stoffer, en styrkelse af det regionale samarbejde om begrænsning af udbuddet af ulovlige stoffer, særligt gennem øget politimæssigt samarbejde om bekæmpelse af syntetisk narkotika, ulovlig spredning af prækursorer og hvidvask af penge.

Endelig forventes det, at kandidatlandene i forbindelse med mødet på ministerniveau vil få overdraget et katalog over den bedste praksis i forbindelse med Schengen-reglernes anvendelse for så vidt angår den ydre grænsekontrol samt udsendelse og tilbagetagelse.

1. Europa-Parlamentet.

Sagen har ikke været forelagt for Europa-Parlamentet.

1. Høring.

Der er ikke foretaget høring i anledning af sagen.

1. Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde.

Sagen har været drøftet i Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde på et møde den 11. februar 2002.

1. Subsidiaritetsprincippet.

Sagen ses ikke at være i strid med subsidiaritetsprincippet.

1. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser.

Sagen har ikke lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

1. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Sagen har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg.

Vedrørende: Forslag til en overordnet handlingsplan til bekæmpelse af ulovlig indvandring og menneskehandel i Den Europæiske Union

Nyt notat

1. Indledning

På Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. - 16. oktober 1999 opfordrede medlemsstaternes stats- og regeringschefer til, at der som led i etableringen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed tages initiativer til forvaltning af migrationsstrømme, herunder bekæmpelse af ulovlig indvandring, og økonomisk udnyttelse af migranter.

Kommissionen har den 15. november 2001 udsendt en meddelelse om en fælles politik mod ulovlig indvandring KOM (2001) 672 endelig under henvisning til, at størsteparten af forslagene til fællesskabsretsakter angående asyl og lovlig indvandring, som Kommissionen ifølge Amsterdam-traktaten og konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere skulle fremsætte, nu er fremsat, hvorfor tiden er kommet til at behandle spørgsmålene vedrørende ulovlig indvandring.

Det Europæiske Råd erindrer i konklusionerne fra sit møde i Laeken den 14. - 15. december 2001 om de politiske målsætninger for en fælles asyl- og indvandringspolitik, der blev opstillet på mødet i Tampere, og anmoder i den forbindelse om, at der udarbejdes en handlingsplan på grundlag af Kommissionens meddelelse om ulovlig indvandring og menneskehandel.

Det spanske formandskab har på baggrund af Kommissionens meddelelse herefter udarbejdet et forslag til handlingsplan vedrørende bekæmpelse af ulovlig indvandring og menneskehandel i Den Europæiske Union.

Det spanske forslag til handlingsplan indeholder en formulering af en horisontal politik mod ulovlig indvandring og menneskehandel, og der kan således på baggrund af handlingsplanen vedtages foranstaltninger inden for både afsnit IV i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og afsnit VI i Traktaten om Den Europæiske Union. Efter Protokollen om Danmarks Stilling, der er knyttet til Amsterdam-traktaten, deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der forslås i henhold til afsnit IV i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Danmark vil således ikke deltage i konkrete retsakter med hjemmel i afsnit IV, Traktaten om Oprettelsen af Det Europæiske Fællesskab, der vedtages som led i gennemførelsen af handlingsplanen undtaget foranstaltninger, der udpeger de tredjelands, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser, eller foranstaltninger vedrørende en ensartet udformning af visa.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 forventes handlingsplanen vedrørende ulovlig indvandring og menneskehandel med tilknyttet resultattavle vedtaget.

2. Indhold

Den spanske handlingsplan vedrører i overensstemmelse med Kommissionens meddelelse om en fælles politik mod ulovlig indvandring initiativer på følgende områder:

- Visumpolitik
- Informationsudveksling og -analyse
- Forholdsregler forud for overskridelsen af grænsen
- Forholdsregler, der relaterer sig til grænsekontrollen
- Tilbagetagelses- og hjemsendelsespolitik
- Europol
- Strafferetlige forholdsregler

Visumpolitik:

Det spanske formandskab foreslår, at der tages forholdsregler med henblik på at højne sikkerheden ved anvendelsen af visa samt andre sikkerhedsmæssige forholdsregler i relation til visa. I den forbindelse peger formandskabet på, at særligt mulighederne for at indsætte ikke blot et fotografi af ansøgeren, men tillige vedkommendes biometriske data i visummet vil blive overvejet.

Formandskabet lægger i handlingsplanen tillige op til et øget samarbejde mellem medlemsstaternes diplomatiske og konsulære repræsentationer i de lande, der er udgangspunkt for migrationsstrømme.

Endvidere påpeger formandskabet, at der med henvisning til konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Laeken bør træffes foranstaltninger med henblik på, at der etableres af fælles visumkontorer i fremtiden.

Endelig foreslås det, at der hurtigt tages foranstaltninger med henblik på oprettelsen af et europæisk visumidentifikationssystem, som omfatter data ikke blot om udstedte visa, men tillige om afslåede visumansøgninger. Et sådant visumidentifikationssystem kan ligeledes indeholde såvel elektroniske fotografier af ansøgerne samt disses biometriske data og indscannede billeder af relevante rejsedokumenter.

Informationsudveksling og -analyse:

Det spanske formandskab anbefaler, at der tages skridt til at stille pålidelige, statistiske informationer om ulovlig indvandring til rådighed for medlemsstaterne.

Med henblik på at styrke en løbende informationsudveksling mellem medlemsstaterne foreslår formandskabet videre, at der iværksættes en undersøgelse af mulighederne for at oprette et europæisk system for informationsudveksling vedrørende ulovlig indvandring.

Endelig foreslås det i handlingsplanen, at systemet for hurtig varsling, der blev indført ved en rådsresolution fra maj 1999, udvikles yderligere.

Forholdsregler forud for overskridelsen af grænsen:

Der er ifølge handlingsplanen behov for en udbygning og koordinering af de netværk af forbindelsesofficerer og andet personale med ansvar for bekæmpelse af ulovlig indvandring, som medlemsstaterne har udsendt til transit- og oprindelseslande. Der bør derfor tages skridt til en fælles koordinering af opgaver, træning og placering af forbindelsesofficerer på baggrund af de erfaringer, som medlemsstaterne gør i Balkan-regionen. Medlemsstaterne udsendte personale skal udarbejde fælles rapporter, som CIREFI (Forum for udveksling af oplysninger om ulovlig indvandring) skal analysere.

Endvidere lægges der i det spanske forslag til handlingsplan op til, at Fællesskabet inden for rammerne af de europæiske retningslinjer for indvandring kan yde finansiell støtte til projekter i tredjelande på områder, der er relevante for bekæmpelse af ulovlig indvandring, som supplement til medlemsstaternes nationale støtteprogrammer på området, herunder støtte til opbygning af asylinfrastrukturer i transitlande og gennemførelse af oplysningskampagner i oprindelseslande.

Forholdsregler, der relaterer sig til grænsekontrollen:

Formandskabet fastslår, at en høj standard for kontrollen af de ydre grænser udgør et vigtigt bidrag til forebyggelsen af ulovlig indvandring. Styring af grænsekontrollen indbefatter ikke alene kontrol af indrejsende, men tillige spørgsmål vedrørende told, trafiksikkerhed, forebyggelse af indførelse af farlige eller ulovlige varer, identifikation af efterlyste personer med henblik på pågribelse eller udlevering etc. I den forbindelse peges på et gennemførlighedsstudie under ODYSSEUS-programmet vedrørende oprettelse af en europæisk grænsebevogtning.

Ophævelsen af kontrollen ved medlemsstaternes indre grænser letter mulighederne for ulovligt at indrejse på en medlemsstats område fra en anden medlemsstat eller at transitere medlemsstater ulovligt. Dette må imødegås på en effektiv måde, uden at den frie bevægelighed for personer i øvrigt påvirkes.

Med henblik på at sikre en professionel og målrettet uddannelse af grænsevagter foreslås det i handlingsplanen, at det overvejes at etablere et netværk af bestående nationale uddannelsesstrukturer, der kan tilbyde passende og målrettede ydelser som for eksempel seminarer og workshops.

Formandskabet foreslår endelig, at der tages skridt til at styrke det praktiske samarbejde og koordinationen af grænsekontrollen mellem medlemsstaterne.

Tilbagetagelses- og hjemsendelsespolitik:

Formandskabet fastslår, at en tilbagetagelses- og hjemsendelsespolitik udgør en integreret og afgørende del af bekæmpelsen af ulovlig indvandring, der må gøres til genstand for mere dybtgående overvejelser. Kommissionen vil fremlægge en grøn bog om emnet.

Der kan ifølge formandskabets handlingsplan imidlertid allerede tages konkrete skridt på følgende områder:

- Etablering af en fælles tilgangsvinkel og samarbejde mellem medlemsstaterne med henblik på gennemførelse af hjemsendelser.

En fællesskabspolitik vedrørende hjemsendelse bør baseres på to elementer: Fælles principper og fælles tiltag. Et vigtigt fælles princip er for eksempel tilbagetagelse af egne statsborgere.

- Tilbagetagelsesaftaler med tredjelande.

De tredjelande, som det er nødvendigt at indgå tilbagetagelsesaftaler med, må identificeres med henblik på at få disse lande til at overholde deres folkeretlige forpligtelse til at tilbagetage egne statsborgere.

- Transit for personer, der udsendes til hjemlandet.

Spørgsmålet om transit er nært forbundet med spørgsmålet om tilbagetagelse, og der må derfor både i relation til Fællesskabet og i relation til tredjelande fastsættes normer for transit for personer, der udsendes til hjemlandet.

- Fælles minimumsnormer for procedurer for udsendelse til hjemlandet.

Muligheden for at vedtage foranstaltninger med det formål at fastlægge visse fælles minimumsnormer for procedurer for udsendelse til hjemlandet.

Europol:

Ifølge handlingsplanen bør EUROPOL have udvidet sine operative beføjelser til at kunne samarbejde med nationale myndigheder vedrørende bekæmpelse af menneskehandel og - smugling.

Med henblik herpå bør bestemmelserne i TEU artikel 30 udnyttes fuldt ud, og EUROPOL bør på en retligt bindende måde gives mulighed for yderligere at medvirke som støttefunktion for medlemsstaternes nationale politimyndigheders efterforskning i sager angående menneskehandel eller menneskesmugling.

Strafferetlige forholdsregler:

Der bør ifølge handlingsplanen tages stilling til, om der er behov for en yderligere harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om menneskesmugling.

For så vidt angår menneskehandel bør der tages skridt til med respekt af subsidiaritetsprincippet at vurdere behovet for en yderligere harmonisering af mindsteregler for, hvad der udgør kriminelle handlinger samt straffe herfor. Endvidere

bør man overveje muligheden for at tillade kortvarigt ophold til ofre for menneskehandel, der samarbejder ved undersøgelser og retsforfølgning af menneskehandlere.

Det foreslås tillige, at menneskehandlere og smuglere pålægges at betale alle hjemsendelsesomkostninger, herunder udgifter til sociale ydelser og andre omkostninger afholdt i anledning af den pågældende illegale indvandrers ophold.

Endelig foreslår formandskabet , at der tages skridt til at udvikle retlige rammer og fælles regler for beslaglæggelse af et eventuelt økonomisk udbytte ved ulovlig indvandring, herunder beslaglæggelse af arbejdsgiveres fortjeneste ved beskæftigelse af illegale indvandrere samt pålæggelse af betaling af alle hjemsendelsesomkostninger.

3. Specialudvalget vedrørende Asyl- og Indvandringssamarbejdet

Sagen har været drøftet i Specialudvalget vedrørende Asyl- og Indvandringssamarbejdet (SPAIS), der er sammensat af repræsentanter fra Advokatrådet, Dansk Røde Kors, Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Rådet for Etniske Minoriteter, Udenrigsministeriet, Justitsministeriet, Finansministeriet, Erhvervsministeriet, By- og Boligministeriet, Arbejdsministeriet, Socialministeriet, Statsministeriet, Rigspolitichefen, Udlændingestyrelsen og Integrationsministeriet (formand).

4. Europa-Parlamentet

Europa-Parlamentet skal ikke høres over forslaget til handlingsplan.

5. Nærhedsprincippet

Omfanget og karakteren af den ulovlige indvandring til Den Europæiske Union og den dermed forbundne kriminalitet gør, at rent nationale tiltag må anses for utilstrækkelige. Forslaget til handlingsplan findes derfor at være i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

6. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Forslaget til handlingsplan ses ikke at have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

7. Tidligere forelæggelser for Folketingets Rets- og Europaudvalg

Folketingets Retsudvalg og Folketingets Europaudvalg er ikke tidligere blevet orienteret om sagen.

Vedrørende: Udkast til rådskonklusioner samt bilag vedrørende fremskaffelse af EU-rejselegitimation (passersedler) til personer, der skal udsendes

Nyt notat

1. Indledning

Det spanske formandskab har den 18. januar 2002 fremlagt udkast til Rådets konklusioner om fremskaffelse af rejselegitimation til tredjelandstatsborgere, der skal udsendes. Udkastet til konklusionerne er vedhæftet et skema med spørgsmål om medlemsstaternes erfaringer hermed.

Der henvises ikke i udkastet til Rådets konklusioner til hjemmelsbestemmelser i traktaterne.

Da der ikke er tale om en retsakt, men om ikke juridisk bindende mellemstatslige rådskonklusioner, er de ikke omfattet af det danske forbehold over for samarbejdet i søjle et vedrørende retlige og indre anliggender.

Det vedhæftede spørgeskema er blevet udarbejdet på et initiativ fra det belgiske formandskab på baggrund af et ønske om at effektivisere informationsudvekslingen vedrørende fremskaffelse af rejselegitimation.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 forventes udkastet til Rådets konklusioner vedtaget.

2. Indhold

Medlemsstaterne anmodes i udkastet til rådskonklusionerne om at deltage aktivt i den informationsudveksling, som det vedhæftede spørgeskema søger at fremme.

Det anføres, at bekæmpelse af ulovlig indvandring, herunder de vanskeligheder, medlemsstaterne møder ved tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere, er et fælles anliggende for alle medlemsstaterne.

Idet medlemsstaterne tillægger problemet med udstedelse af rejselegitimation stor betydning, bør der ifølge rådskonklusionerne indledes overvejelser på fællesskabsplan med henblik på at klarlægge tredjelandenes praksis på dette område samt lette gennemførelsen af udsendelser.

Spørgeskemaet omfatter spørgsmål vedrørende medlemsstaternes metoder og foranstaltninger til fremskaffelse og anvendelse af rejselegitimation, herunder det europæiske rejsedokument EU Laissez-passer, til brug for udsendelse af tredjelandstatsborgere, som opholder sig ulovligt i en medlemsstat.

Formålet med spørgeskemaet er styrke informationsudvekslingen mellem medlemsstaterne på dette område og på længere sigt at udarbejde en håndbog om god praksis for fremskaffelse af rejselegitimation. Det er således hensigten, at medlemsstaterne én gang om året skal udfylde skemaet for en række tredjelande, og at oplysningerne kan anvendes til medlemsstaternes interne brug eller til at lægge pres på tredjelandes myndigheder, herunder diplomatiske repræsentationer i medlemsstaterne til at udstede rejselegitimation eller acceptere EU Laissez-passer dokumentet.

3. Specialudvalget vedrørende Asyl- og Indvandringssamarbejdet

Sagen har været drøftet i Specialudvalget vedrørende Asyl- og Indvandringssamarbejdet (SPAIS), der er sammensat af repræsentanter fra Advokatrådet, Dansk Røde Kors, Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Rådet for Etniske Minoriteter, Udenrigsministeriet, Justitsministeriet, Finansministeriet, Erhvervsministeriet, By- og Boligministeriet, Arbejdsministeriet, Socialministeriet, Stats ministeriet, Rigspolitichefen, Udlændingestyrelsen og Integrationsministeriet (formand).

4. Europa-Parlamentet

Europa-Parlamentet skal ikke høres.

5. Nærhedsprincippet

Udveksling af oplysninger om asyl- og indvandringsområdet sker mest hensigtsmæssigt i EU-regi, og forslaget skønnes på den baggrund at være i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

6. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Forslaget skønnes ikke at have hverken lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

7. Tidligere forelæggelser for Folketingets Rets- og Europaudvalg

Folketingets Retsudvalg og Folketingets Europaudvalg er ikke tidligere blevet orienteret om sagen.

Vedrørende: Rådets forordning om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af Eurodac til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen*

Revideret notat. Ændringerne er markeret med kursiv.

1. Indledning

Udkast til Rådets forordning om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af Eurodac til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen blev fremsat den 21. december 2000.

Udkastet til forordning om gennemførelsesbestemmelser til Eurodac er fremsat med hjemmel i Eurodac-forordningens artikel 22, stk. 1.

Eurodac-forordningens artikel 22, stk. 1, bestemmer, at Rådet skal vedtage de gennemførelsesbestemmelser, der er nødvendige for henholdsvis at fastlægge den i artikel 4, stk. 7, omhandlede procedure for indsamling, videregivelse og sammenligning af fingeraftryk og den i artikel 12, stk. 1, omhandlede procedure for blokering af oplysninger, samt udarbejde de i artikel 12, stk. 2, omhandlede statistikker. Disse gennemførelsesbestemmelser skal vedtages af R&a ring;det med kvalificeret flertal.

Det fremgår yderligere af Eurodac-forordningens artikel 22, stk. 1, at i de tilfælde, hvor gennemførelsesbestemmelserne har indflydelse på de driftsomkostninger, som medlemsstaterne skal afholde, træffer Rådet afgørelse med enstemmighed.

Idet gennemførelsesbestemmelserne for visse medlemsstater vil kunne medføre øgede driftsomkostninger, forventes det, at forslaget vil skulle vedtages med enstemmighed.

Ifølge artikel 1 i Protokollen om Danmarks Stilling deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til afsnit IV i EF-traktaten, og ifølge protokollens artikel 2 er ingen af de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til dette afsnit, bindende for eller finder anvendelse i Danmark.

Da udkast til forordning om gennemførelsesbestemmelserne henviser til Eurodac-forordningen, der er fremsat med hjemmel i EF-traktatens afsnit IV, artikel 63, nr. 1, litra a), deltager Danmark ikke i vedtagelsen af udkastet til forordning.

Danmark har på rådsmødet den 2. december 1999 (retlige og indre anliggender) tilkendegivet, at man ønsker at tilslutte sig Eurodac-systemet på mellemstatsligt grundlag.

Udkastet til forordning om gennemførelsesbestemmelser til Eurodac-forordningen forventes vedtaget på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) *den 28. februar – 1. marts 2002.*

2. Indhold

Forordningsforslaget indeholder definitioner og tekniske regler for videregivelse af fingeraftryk, herunder at fingeraftrykkene skal videregives ad elektronisk vej. Herudover indeholder forslaget regler om gennemførelsen af

sammenligninger af fingeraftrykene og videregivelsen af resultater, herunder at enhver anmodning skal færdigbehandles af den centrale enhed inden for 24 timer.

Det fremgår yderligere, at den centrale enhed skal sørge for en passende teknisk adskillelse af de registrerede oplysninger om henholdsvis asylansøgere og de udlændinge, der pågribes i forbindelse med ulovlig passage af en ydre grænse.

Endelig fremgår det, at den centrale enhed skal udarbejde statistik over asyl-ansøgere, der har søgt asyl i flere medlemsstater, og over hvilke medlemsstater det drejer sig om.

3. Specialudvalget vedrørende Asyl- og Indvandringssamarbejdet

Sagen har været drøftet i Specialudvalget vedrørende Asyl- og Indvandringssamarbejdet (SPAIS), der er sammensat af repræsentanter fra Advokatrådet, Dansk Røde Kors, Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Rådet for Etniske Minoriteter, Udenrigsministeriet, Justitsministeriet, Finansministeriet, Erhvervsministeriet, By- og Boligministeriet, Arbejdsministeriet, Socialministeriet, Statsministeriet, Rigspolitichefen, Udlændingestyrelsen og Indenrigsministeriet (formand).

4. Europa-Parlamentet

Europa-Parlamentet skal ikke høres, jf. artikel 22, stk. 1, i Eurodac-forordningen.

5. Nærhedsprincippet

Gennemførelsesbestemmelserne til Eurodac-forordningen skal vedtages af Fællesskabet, da det drejer sig om et fælles regelsæt til gennemførelse af et fællesskabsinstrument.

6. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Som anført under punkt 1 deltager Danmark ikke i den kommende vedtagelse af forslag til forordning om gennemførelsesbestemmelser til Eurodac-forordningen, der ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Forslaget til forordning vil derfor ikke have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser for Danmark, idet forslaget ikke får virkning her i landet.

Såfremt tilsvarende regler ønskes gennemført i dansk ret, skønnes disse imidlertid ikke at have lovgivningsmæssige konsekvenser.

For så vidt angår de statsfinansielle konsekvenser vurderer Rigspolitiet, at der er behov for et årsværk til sagsbehandling i forbindelse med Eurodac-samarbejdet, ca. 300.000 kr.

En opgradering af AFIS 2000-systemet (fingeraftrykssøgesystemet) forventes at beløbe sig til ca. 1,6 mio. kroner.

Med henblik på forbedring af sikkerhed og effektivisering af datatransmissioner skønnes omkostningerne at blive ca. 200.000 kr. for software alene. Der kan yderligere forventes visse udgifter til anskaffelse af hardware.

Herudover skal der oprettes et mailsystem via TESTA II (kommunikationslinie) direkte til Rigspolitichefens Afdeling A. Installations-, abonnements- og driftsomkostninger forbundet hermed kendes endnu ikke.

Udenrigsministeriet har oplyst, at konsekvenserne vedrørende udgifter til personale og infrastruktur i udenrigstjenesten ikke kan vurderes på det foreliggende grundlag.

Der vil tillige efter omstændighederne kunne være mulighed for besparelser ved en mere effektiv anvendelse af Dublin-konventionen ved etablering af Eurodac-fingeraftrykssystemet. Det er dog ikke på nuværende tidspunkt muligt at vurdere omfanget af en sådan eventuel besparelse.

7. Tidligere forelæggelser for Folketingets Rets- og Europaudvalg

Forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 6. – 7. december 2001 blev sagen forelagt Folketingets Retsudvalg og Folketingets Europaudvalg til orientering.

Forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 15. – 16. marts 2001 blev sagen forelagt Folketingets Retsudvalg til orientering og Folketingets Europaudvalg til forhandlingsoplæg.

Forslaget om Eurodac har været forelagt for Folketingets Europaudvalg med henblik på forhandlingsoplæg i forbindelse med rådsmøderne (retlige og indre anliggender) den 4. – 5. december 1997 og den 3. – 4. december 1998.

Folketingets Retsudvalg og Folketingets Europaudvalg er endvidere løbende blevet orienteret om arbejdet vedrørende Eurodac i forbindelse med rådsmøderne (retlige og indre anliggender) den 20. – 21. juni 1994, den 22. – 23. november 1995, den 19. – 20. marts 1996, den 4. – 5. juni 1996, den 26. – 27. maj 1997, den 28. – 29. maj 1998, den 24. september 1998, den 12. marts 1999, den 27. – 28. maj 1999, den 29. oktober 1999,

Herudover har Folketingets Retsudvalg og Folketingets Europaudvalg modtaget grundnotat om Eurodac-forordningen den 14. september 1999.

Vedrørende: Kollektiv evaluering: Udkast til revideret landerapport om Ungarn

Revideret notat. Ændringer er markeret med kursiv.

1. Indledning

Rådet vedtog den 29. juni 1998 en fælles aktion om en mekanisme for kollektiv evaluering af kandidatlandenes iværksættelse, anvendelse og faktiske gennemførelse af EU's acquis på området for retlige og indre anliggender.

Den pågældende mekanisme er nærmere beskrevet i det aktuelle notat, der blev sendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 28. – 29. maj 1998.

Ekspertgruppen, der er nævnt i artikel 2 i den fælles aktion, blev nedsat den 10. juli 1998. Gruppen har til opgave at forberede og ajourføre kollektive evalueringer af kandidatlandene på området for retlige og indre anliggender. Ekspertgruppen afholder jævnlige møder.

Artikel 4 i den fælles aktion indeholder en bestemmelse, hvorefter Rådet skal orienteres om fremskridtene og resultaterne i forbindelse med de kollektive evalueringer.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 27. – 28. maj 1999 godkendte Rådet en rapport om fremskridtene og resultaterne i forbindelse med de kollektive evalueringer.

Der er udarbejdet landerapporter fra ekspertgruppen vedrørende samtlige kandidatlande, og disse landerapporter er taget til efterretning af Rådet. Ekspertgruppen foretager nu en revision af samtlige rapporter, og Rådet har indtil videre taget reviderede rapporter om Polen, Estland og Tjekkiet til efterretning.

Rådet vil på rådsmødet få forelagt en revideret rapport om ansøgerlandet Ungarn.

2. Indhold

Rapporterne indeholder information om og status på kandidatlandenes iværksættelse, anvendelse og faktiske gennemførelse af EU's acquis på området for retlige og indre anliggender opdelt i fem hovedområder: grænsekontrol, asyl, migration, politi- og toldsamarbejdet og retligt samarbejde samt menneskerettigheder og korruption.

Rapporten vedrørende Ungarn er en revideret rapport i forhold til den tidligere rapport, som Rådet tog til efterretning den 27. marts 2000. Revisionen af rapporten er et led i den løbende vurdering af, hvor langt kandidatlandene er kommet i deres tilpasning til EU-regelsættet på området for retlige og indre anliggender.

Af konklusionerne i rapporten fremgår blandt andet, at Ungarn stort set har de formelle regler på plads, men at der endnu mangler praktisk implementering af reglerne. For så vidt angår indvandring og asyl er lovgivningen på plads, men der er fortsat behov for tilpasning blandt andet inden for familiesammenføring, bekæmpelse af menneskesmugling og integration af anerkendte flygtninge. Inden for politiets område er der især behov for implementering af lovgivningen, og et opgør med den manglende samarbejdsvilje de forskellige politikorps imellem. Der opfordres desuden til en øget indsats mod diskrimination, særligt mod romaer, hvidvaskning af penge samt korruption.

3. Specialudvalget vedrørende Asyl- og Indvandringssamarbejdet

Sagen har været sendt i skriftlig høring i Specialudvalget vedrørende Asyl- og Indvandringssamarbejdet (SPAIS), der er sammensat af repræsentanter fra Advokatrådet, Dansk Røde Kors, Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Rådet for Etniske Minoriteter, Udenrigsministeriet, Justitsministeriet, Finansministeriet, Erhvervsministeriet, By- og Boligministeriet, Arbejdsministeriet, Socialministeriet, Statsministeriet, Rigspolitichefen, Udlændingestyrelsen og Integrationsministeriet (formand).

4. Nærhedsprincippet

Nærhedsprincippet ses ikke at have betydning for sagen.

5. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Sagen skønnes hverken at have lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

6. Tidligere forelæggelser for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg

Folketingets Retsudvalg og Folketingets Europaudvalg er blevet orienteret om sagen forud for rådsmøderne (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 27. – 28. maj 1999, den 4. oktober 1999, den 27. marts 2000, den 29. maj 2000, den 28. september 2000, den 15. – 16. marts 2001, den 28. – 29. maj 2001 og den 9. november 2000.